د واورې سړی

لنډې کیسې

لیکوال : نصیراحمد احمدي

هغه کتابونه چې سمسور ووبپاڼې پرلیکه کړې او یا یې پر لیکه کوي، نور څوک یې
پر لیکه کول اجازه نه لري

۱۳۸۸ل

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم	: دواوري سړی
لیکوال	: نصیراحمد احمدي
د لیکوال تلیفون شمیره	: ۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
د لیکوال ایمیل ادرس	: nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
چاپ شمیر	: ۱۰۰۰ټوکه
خپرندویه ټولنه	: مومند خپرندویه ټولنه
چاپ کال	: ۱۳۸۸ل
کمپوز	: په خپله لیکوال
ډیزاین	: جمال الدین جمال

والی

ګران کاروان صاحب ته !

بسم الله الرحمن الرحیم

جنایت

د سهار په خړه کې د پولیسو یو موټر لنډ راتاو شو، وښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر یوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک یوه پوخ دیوال ته ولې لګولې وو، سر یې کېنې لور ته ځوړند و او پر تورو ګاڼګوتې ویښتو یې نرۍ پرخه پرته وه.

یو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپینه غاړه یې ګوتې کېښودې، خپلو ملګرو ته یې وکتل او دوه درې ځله یې په منفي بڼه سر وخوځاوه.

چوپه چوپتیا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، څېرې یې نیولې وې او له خولو څخه یې مړه تاوونه پورته کېدل.

یوه عسکر وپوښتل:

ـ څوک یې پېژنئ؟

د خلکو ځواب منفي و.

عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد یې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې یې ترپال پرې وغوړاوه.

شېبه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یوچا د ناستې ځای، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې توره لیکه لا ښکارېدله.

* * *

د پولیسو څارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پاڼه یې واړوله، عدلي طب د هلک مړینه طبیعي ښودلې وه، لیکلي یې وو چې د یخنۍ له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیداکېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورې پرې واړول شوې.
څارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په الماریۍ کې کېښوده، بیرته پرڅوکۍ کېناست، د مېز پر سر اېښې بټن یې ټینګه کړه، له زنګ سره یو وچ، کلک سږی په وره کې ودرېد، په بیړه یې وویل:
ـ صاحب !
څارنوال چای وغوښت، سړی په منډه له دفتره ووت. څارنوال د مېز له سره یوه بله دوسیه راپورته کړه، څو پاڼې یې واړولې، خو ډېر ژر یې بیرته پر مېز کېښوده، یو اوږد اررمی یې ویست، خپله پکه ککرۍ یې وګروله، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واړول، په یوه کې کارتون و، په بل کې څو مستې نجونې نڅېدلې، درېیم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. څارنوال بېرته دوهمه بټنه ټینګه کړه، د تلویزیون پر پرده د نجونو نڅا راغله.
دا وخت یې مبایل وشرنګېد، څارنوال د خپلې کورتۍ جیب ته لاس کړ، مبایل یې غوږ ته ونیو، ورو یې وویل:
ـ مهرباني وکړئ، څارنوال (ب)
له مقابل لوري لړزانده غږ واورېدل شو:
ـ یوه مهمه خبره درته لرم.
ـ امر کوئ !
ـ یوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې یو لیسو یو مړی وموند.
څارنوال په بیړه وویل:
ـ هو ! یو هلک یخنۍ وژلی و.

په تیلفون کې ټوخی واورېدل شو، وروسته مقابل لوري وويل:
_په ظاهره یخنۍ وژلی و، خو تر شا یې یو لوی جنایت پټ دی.
څارنوال په بیړه وپوښتل:
_تاسو څوک یاست؟ له کوم ځایه خبرې کوی؟
تلیفون قطع شو.
څارنوال ژر د مېز پر سرا ښنې ګوشکۍ ورپورته کړه، یوه لنډه نومره یې ووهله، ویې ویل:
_زما دفتر ته راشئ!
لنډه شېبه وروسته په دفتر کې یو په ونه لوړ سړی ولاړ و، څارنوال دوه - درې ځله د خپل مبایل سکرین ته وکتل، په کاغذ یې یوه نومره ولیکله، کاغذ یې ولاړ سړي ته ونیو، ویې ویل:
_غواړم پوه شم چې د تلیفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر!
سړي کاغذ ور واخیست، په بیړه له دفتره ووت ، تر غرمې ورک و. کله چې بېرته راغی څارنوال (ب) ډوډۍ خوړله. څارنوال سړي ته د کېناستو بلنه ورکړه، وروسته یې په ډکه خوله وويل:
_څه درک دې ولګاوه؟
_هو صاحب! تلیفون له یوې پي سي او څخه شوی و، تیلیفونچي ویل چې د نهو بجو په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو، لومړی یوه پېغله وه چې پوره لس دقیقې یې خبرې کړي، بیا یو ځوان په خارج کې له چا سره غږېدلی و او وروسته له هغه یوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.
څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سړي ور وکتل، د برېتونو لاندې تور وېښته یې په مستو سپین وو.
څارنوال وويل:

ـد بوډا په اړه يې نور څه مالومات درلود ؟
ـصاحب ! ويې ويل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر يوه څېره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره يې په زړه و چې بوډا کځوړنې سترګې درلودې، پوزه يې غټه وه او کله چې يې د تيليفون پيسې ورنه اخيستلې، نو تيليفونچي د کباب بوی احساس کړی و.
څارنوال وويل:
ـپيدا به يې کړو ؟
ـصاحب ! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته يې شميره خلک ژوند کوي.
څارنوال يوه شېبه غلی و، ورو سته يې د مېز پر سر لوېدلې يوه يوه ورېجه ور ټوله کړه، په غاب کې يې واچوله، ورو يې وويل:
ـرښتيا وايې، موندل يې ګران کار دی، بايد صبر وکم، شايد بيا تلفون وکي.
د څارنوال وړاندوينه سمه وخته، ماسپښين يې موبايل وشرنګيد، مقابل لوري وويل:
ـزما خبره مو زړه ته ولوېده؟
څارنوال وويل:
ـخو موږ ثبوت غواړو.
ـکيسه اورېده ده، په تليفون کې نه ويل کيږي.
ـنو چيرته سره ووينو ؟
مقابل لوری يوه شېبه غلی و، په تليفون کې يو اځې د موټرو هارنونه اورېدل کيدل، وروسته يې وويل:
ـخو په يوه شرط !
ـڅه؟
ـزه غريب سړی يم، ماته به کوم جنجال نه پيدا کوي.

ـسمه ده، ژمنه کوم.
مقابل لوري وټوخل، بیا یې وویل:
ښاروالی ته نږدې یو کوچینی پارک دی،سبا سهار نهه بجې هلته راشئ ، په دې
واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ موندلی شئ.
تلیفون قطع شو.
څارنوال فکر یووړ، بیا یې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تلیفون وکړ، هغوئ
خپل استول شوی رپوټ سم وګڼه، ویې ویل چې په څېړنه کې کومه تېروتنه نه
ده شوې، د هلک مرګ طبیعي دی او کوم جنایي اړخ نه لري.

❋ ❋ ❋

څارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و ، له خولې څخه یې سپین تاوونه
پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالاپوښ په جېبونو کې پټ کړي وو.
په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده
سیوري پر سپینو واورو پراته ول او تر پارک له راګرځېدلو کتارو ور هاخوا پر
تور سړک یو یو موټر تېرېده.
پینځه دقیقې نورې هم ووتې، بیا د پارک په شمالي دروازه کې یو سړی ودرېد ،
دی بوډا و ، له پطلون سره یې شنه لونګۍ تړلې وه او یو پنډ زوړ جمپر یې په تن
و.
شېبه وروسته یې څارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر یوه اوږده څوکۍ کېناستل،
یوه لحظه غلي ول، وروسته څارنوال وویل:
ـچرتې دې کړم.

بوډا هغه ته وکتل، برېتو يې سپينه پرخه نيولې وه، د اوږدې پزې تيره څوکه يې سره ښکارېده.

بوډا لنډ ځواب ورکړ:

ـ بايد چرتي شې.

څارنوال مخ ور واړاوه:

ـ خبرې وکه، ما ژمنه درسره کړې، له ستونزو به لرې يې.

بوډا يو سوړ اسويلى ويست، لاندې يې پرخپل بوټ واوره تخته کړه، ورو يې وويل:

زه کسبګرسړى يم، دېرش کاله کيږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوټلونو کې کار کړى، لاس مې ښه دى، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېرتکړه يم، تېره مياشت مې په يوه هوټل کې کار ونيو، دا هوټل د موټرو په اډه کې دى، هلته ډېره ګڼه ګوڼه وي، ولاياتو ته بسونه ځي او ښه چلېږي. دا يو کوچنى هوټل دى، د شپې تيرولو ځاى نه لري، خو مشتريان يې ډېر دي او خاوند يې په مزو کې دى.

بوډا غلى شو، يو سوړ اسويلى يې ويست، ويې ويل:

دا د اتو ورځو مخکې کيسه ده، ما کباب پخاوه، وروسته مې يوه ديارلس يا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانواى نه يې ډوډۍ غوښته، خو نانواى په غوسه شو، هلک ته يې بد رد وويل او له هغه ځايه يې وشاړه. زه حيران شوم، هلک ته مې وکتل، نه يې جامې د سوالګرو وې او نه هم خيره او نور ظاهري جوړښت. ورغږ مې کړ، راغى او زما تر څنګ ودرېد. پوه شوم چې وږى دى، ما د کباب دوه سيخه ورته ونيول، ده منته وکړه او په بيړه د کباب په خوړلو بوخت شو.

دی له رنګه ښایسته و ، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکارېده چې تر دې مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي. وروسته مې وپوښت:

ــ ولې سوال کوې؟

هلک راته وکتل، غټې توري سترګې يې له اوښکو ډکې شوې، ویې ویل:

ــ وږی یم، پیسې نه لرم.

ــ کور دې چېرته دی؟

هلک یوه شېبه غلی و ، بیا یې سر پورته کړ، شونډې یې وخوځېدې:

ــ په ایران کې.

حیران شوم:

ــ نو دلته څه کوې؟

هلک په خواشینۍ وویل:

ــ موږ لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو ، په کور کې پنځه تنه یو ، زه، پلار، مور او زما دوه وړې خوېندې، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه، زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتنونه به مې له یوه ځایه بل ځای ته وړل، ستړی به وم، خو بیا هم ښه و ، مازدیګر به ټول سره یوځای شوو او د ورځې ستړیا به مې هېره شوه، یو سهار مغازې ته تلم، پولیسو ودرولم، د مهاجرت کارت یې رانه وغوښت، خو موږ د زرګونو نورو افغانانو غوندې غیر قانوني مهاجر وو ، اسناد مو نه درلودل، هماغه و چې لومړی یې د سنګ سفید په نوم یوې بندیخانې ته ولېږلم، یوه اوونۍ مې هلته تېره کړه، بیا یې تر مرزه (سرحده) را واړولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې سرګردانه ګرځم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهیږم چې څه وکړم، قاچاقبر پیسې غواړي، خو زه په ګېډه نه یم موړ ، ایران ته د تګ لپاره پیسې په کار دي، ډېرې پیسې.

ما ورته وپوښتل:
ـولې دلته، په افغانستان کې څوک نه لرې؟
هلک وویل:
ـنه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهېږم چې په پېښور کې اوسي، نور يې درک نه را مالومېږي.
ـنو دا شپې ورځې دې چيرې تېرې کړې؟
ـتر پرونه يو څه پيسې راسره وې، په يوه مساپر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تېرېدو پيسې يې نه رانه غوښتې، هما لته به پر تخت ويدېدم، پرون مې ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خو نن سهار د مساپرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه يې له هغه ځايه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وږی وم، ټيکه نه راتله، ځکه مې له نانوايه يوه ډوډۍ وغوښته.
بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازې څخه يوه ډله ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، يو بل يې دواورو په غونډوسکو ويشتل، وروسته پرته له دې چې په پارک کې ما تله شي، په بيړه د پارک له شمالي دروازې څخه ووتل.
د بوډا سر وځړيد، يوه شېبه غلی و، بيا يې ورو وويل:
ـهلک يوه لحظه له ماسره ودرېد، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لګېدلی و، خو زه پردی مزدور وم، نوره لوربينه مې نه شوای ورباندې کولای، دا وخت د هوټل خاوند راغږ کړ!
ـغلور خوراکه کباب!
ما نور سيخونه د انکار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د يو بل خوراک فرمايش راکړ، ويې ويل چې يو نږدې دوست

يې راغلی، غوښې ته څه مصاله هم ورګډه کړه او په سيخونو کې سپين بڅرکي مه پېيه ! وروسته يې هلک ته پام شو، ما ته يې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ويل چې مساپر دی، له ايرانه يې را اړولی، دلته څوک نه لري.
د هوټل خاوند په خير ورته وکتل، مخ يې را واړاوه، ويې ويل:
ـوبال لري، ډوډۍ ورکړه، بيا به نوره مرسته هم ورسره وکم.
له دې سره بيرته هوټل ته ننوت.
د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و، په غريبانو يې پام کاوه، هر سهار به يې د سلو روپو نوټ د سوالګرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر ګدا ايګر راتلل يو يې هم نا اميده نه پرېښوده، يو دوه اوغانۍ به يې ورته نيولې، دی به پر دخل ناست و او کله کله به يې له مساپرو پاتې ډوډۍ پر غريبانو ويشله.
هلک ته مې ډوډۍ ورکړه، دی تر ما سپښينه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هيڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ لوښي مې پريمينځل او د ماختن لپاره مې غوښه پر سيخونو وپېيله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنګ وليد، دوی خبرې کولې، ښه شېبه وغړېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځينې قاچاقبران پيژني، هر څه به سم شي.
هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماختن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ مو ژر ورکړه، وروسته د هوټل شاګردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې درې تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچنی مساپر.
موږ تر ناوخته ويښ وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخارۍ تر څنګ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وږوله، ښه شېبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترګې يې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخارۍ تر څنګ مې ځای ورته جوړ کړ. د هوټل خاوند هم څو ګامه لرې د تخت په بل سر کې

پریووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د ګروپ ساکټ ته
مې لاس ور وغځاوه او سترګې مې پټې کړې.
زه هم دلته مساپر یم. کورنۍ مې په کلي کې ده، یوه میاشت کېده چې کور ته نه
وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنۍ لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته
خوب وړی وم.
بوډا غلی شو.
څارنوال په بیړه وویل:
_بیا؟
د بوډا شونډې و خوځېدې:
_ یوه شورماشور مې سترګې رڼې کړې، د بخارۍ د سره انګار په تته رڼا کې مې
هوټلي ولید چې د هلک تر څنګ ناست و، هلک سړي ته سوکان نیولي وو،
سپکې سپورې یې ور ته ویلې، خو هوټلي غلی و، هیڅ یې هم نه ویل او سر یې
ځړېدلی ښکارېده، وروسته هلک په بیړه ولاړ شو، بوټونه یې په پښو کړل، خو
کله چې یې د دروازې دستګیر ته لاس ور وغځاوه، ور کولپ و، بیا یو
کړنګ شو، لویه شیشه دړې وړې شوه، هلک په توره شپه کې د باندې لاړ او
هوټل ته سړه هوا راننوته.
بوډا غلی شو.
څارنوال وویل:
_دا یو لوی جنایت دی، دا پست هوټلي باید سزا ووینې، باید.
بوډا وویل:
_ما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه
پوهیږئ.
څارنوال وپوښتل:

_غواړې چې چیرته لاړ شې؟
_ نپوهېږم، بل ځای به په کار پسې ګرځم، ما درته وویل، زه یو تکړه اشپز یم، روپۍ کمه یا ډېره، کار پیدا کولای شم.
څارنوال وویل:
_خو که تاته ضرورت پېښ شو بیا به دې چیرې پیدا کوم؟
د بوډا شونډې وخوځېدې:
_تا ژمنه کړې وه چې ماته به کوم جنجال نه پیدا کوې.
څارنوا ل وخندل:
_زه په خپله خبره ولاړ یم، خو دا زما وظیفه ده، باید د شاهد ادرس ولرم.
بوډا وویل:
_دلته څوک نه پېژنم، خو د کلي ادرس مې درسره ولیکه، قول دی، که مې کار وموند ، په تیلیفون کې دې خبروم.
څارنوال د سړي د کلي او د هوټل دواړه ادرسونه واخیستل.
شپېه وروسته په پارک کې هیڅوک نه و، د ونې پر یوه لوخ ښاخ یو کارغه ښکارېده او د سپینو واورو پر سر څو وچې پاڼې باد رغړولې.

* * *

ماسپښین دوه بجې وې، څا رنوال پر یوه خیرنه څوکۍ ناست و، پر غوړ مېز ایښی له تورو چایو ډک ګیلاس یې ور پورته کړ، هوټلي ته یې وکتل، ده د ټایپ د یوې جړ شوې کسټې راوتلې کولمې خلاصولې.

وروسته يې ورمېږ کوږ کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې يوه ځوانکي پر تېرو سيخانو غوښه پېيله. نور هوټل تش و.
ځارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او ځارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو يې وويل:
_څه شی غواړی؟
ځارنوال د لا س په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کينې.
هوټلي حيران شو.
ځارنوال جيب ته لاس کړ، يو کارټ يې راويست، د هوټلي سترګو ته يې ونيو ، ويې ويل:
_ځارنوال (ب)
د هوټلي رنګ والووت، پر څوکۍ کېناست او ځارنوال ته يې په وېره وکتل.
ځارنوال ورو وويل:
_کاروبار دې څنګه دی؟
هوټلي وارخطا شو:
_صيب ! ښه دی، ګذاره کوي.
ځارنوال له چايو غوړپ وکړ، شونډې يې و خوځېدې:
_يو څو پوښتنې درنه کوم.
_امر کوئ ، صيب !
_تا څو ورځې مخکې يو ميلمه درلود.
هوټلي په ماته ګوډه ژبه وويل:
_صيب، زه، زه خو ډېر ميلمانه لرم، ته، ته کوم يو يادوې؟
د ځارنوال شونډې وخوځېدې:
_خو ته د شپې ميلمه نه لرې.

د هوټلي رنګ سور شو.
دا وخت د مېز ترڅنګ دوه تنه ودرېدل، يوه يې وويل:
_دوه چايه، څو روپۍ شوې؟
_پنځلس اوغانۍ
هغه د مېز پر سر پيسې کېښودې او دواړه له هوټله ووتل.
خارنوال پسې وکتل، هوټلي ته يې مخ وروااړاوه، په ملنډو يې وويل:
_په زړو شيشو کې دا يوه شيشه نوې ښکاري، دا دې ولې بدله کړېده؟
هوټلي پرتخت ناست ځوانکي ته وکتل، له هغه نه يې وغوښتل چې پاتې کار په اشپز خا نه کې وکړي، وروسته يې خارنوال ته مخ ور واړاوه، شونډې يې وريږدې او په لړزانده غږ يې وويل:
_ماته شوه.
_څنګه؟
هوټلي چيغه کړه !
_له ما څه غواړې؟
خارنوال ور مخته شو، د دواړو سترګې سره وجنګېدې، خارنوال وويل:
_ته دېر پست سړی يې، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و، د شپې يې په برېستن ور ننوتی وې، ته پوهېږې ! هغه مړ دی، يخني وژلای.
_دا دروغ دي.
_زه شاهد لرم، زوړ کبابي.
هوټلي په بيړه ولاړ شو، منډه يې کړه، خو خارنوال تر لمنې ونيو، سړی پړمخې ولويد، سر يې پر يوې ځوکۍ ولګېد او له تندي يې وينه روانه شوه.

* * *

څارنوال (ب) په خشکه وويل:

_اقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس وراچولی و.

هوټلي سرې لاړې تو کړې، څارنوال ته يې وکتل، شونډې يې وخوځېدې:

_نه، ما هيڅ نه دي کړي.

څارنوال تر ګرين ونيو، ورو يې وويل:

_تا زه نه يم پيژندلی، ما د ډېرو مجرمينو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوې، ضرور.

هوټلي څه ونه ويل.

څارنوال ولاړ شو، د بند په سره او نمجنه کوټه کې يې څو ګامه واخيستل، ودرېد، سړي ته يې وکتل، په کاوړ يې وويل:

_ته د بخښلو نه يې، تا جرم کړی، يو نه بخښونکی جرم، ته د لوند سپي غوندې د کرکې وړ يې، پوهېږې، ته به پانسي شې.

هوټلي ولړزيد. سره سا يې واخيسته، ورو يې ويل:

_راځه، يوه معامله سره وکړو.

څارنوال په حيرانۍ ورته وکتل.

د هوټلي شونډې وخوځېدې:

_زه يې پانسی، ته به کومه ګټه وکړې؟

څارنوال وويل:

_د مقصد خبره کوه!

_ګوره، د هلک دوسيه ترل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه يخنۍ وژلی، ته دوه لکه اوغانۍ واخله او ما خوشې که.

د ښارنوال سترګې رډې راوختې، ټيټ شو ، هوټلي يې تر ګرېن ونيو ، په خشکه يې وويل:
_ته ماته رشوت راکوې؟
هوټلي وارخطا شو.
ښارنوال يوه شېبه غلی و ، بيا يې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې ور پورې و ، وروسته يې هو ټلي ته مخ ور واړاوه، دهغه غوږ ته يې خوله ورنږدې کړه، ورو يې وويل:
_زه دومره احمق نه يم، پوره پنځه لکه !

پای

د واورې سرې

د دلوې د مياشتې لومړی مازديګر و چې اسمان سپينو وربځو ونيو، واوره پيل شوه او په لنډ وخت کې يې يوه لويشت پوټې سپين کړ. وريدا اوږده شوه. يوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې... تر دې دمه کليوال ورته خوشاله وو، واوره يې کاريزونو ته سره زر ګڼله، خو وروسته د بامونو پاکولو ستړي کړل، خلق يې تنګ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ يې هم لمر ونه ليد، خدای (ج) ته يې د اورښت د دريدو خواستونه شروع کړل.
واوره ډېره اوريدله، ما په خپله متر ورسره ونيو، نوي سانتيوو ته رسيدله، څوک د باندې نه شو وتلی، ګشت وګام نه کېده، ان د نږدې کليو لارې هم بندې وې، نه پوله ښکاريدله او نه هم پټی، ټوله سيمه يو لاس، تکه سپينه وه. ځکه به نو د جومات تر څنګ اوږده کوټه له کليوالو ډکه وه او د تاوخانې په تاوده ځای به ځای نه کيده.
ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو، په جيبونو کې به يې له پرتو مردکيو ټکا ايسته او کله کله به يې له لويانو په پټه جفت او تاق کاوه.
په کليوالو کې يو پردی سړی هم ښکاريده، دی يو ژېړ مازديګر کلي ته راغی، شل د برش افغانۍ يې ټولې کړې، په جومات کې يې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندې ووت، واوره په شدت سره اوربدله.
بوډا د ناچارۍ له مخې په جومات کې پاتې شو، کليوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډېر نه غږېده، غلی سړی و، چورتونه به يې وهل، خو کله کله چې به د واورې بخرکې غټې شول، د ده سترګې به وځلېدې، په څېره کې به يې خوشالي راټوله شوه او له خړو شونډو به يې څو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پېل کې

به د بوډا دا شکرونه په غوږونو ښه لګېدل، خو وروسته یې کلیوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځینو شوخو ځوانانو به لا ټوکې پسې کولې.
دوئ به په ټیټ غږ ویل " بوډا ته خدای ورکړه، په توده تاوخانه پروت دی، مفته ډوډۍ ور رسیږي، نو واورې ته به ولې نه وي خوشاله. " بل به په ملنډو ورغبرګه کړه: "څه یې کوې ! ځمکې به یې ډېرې وي ".. ماشومانو هم "د واورې سړی " نوم پرې کېښود.دوئ به بوډا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به یې خوند اخیست او پټ پټ به یې خندل.
په پنځم سهار واوره ودرېده، کلیوال بامونو ته وروختل او د درېیم ځل لپاره یې واوره واچوله، خو کله چې ستړي ستومانه جومات ته راغلل، اورښت بیا پیل وکړ. بوډا تاویدونکو سپینو بخرکو ته وکتل، په خوند یې وویل:
_مه کوه ! مه کوه چې اووري !
دې خبرې ځینو ستړو کلیوالو ته خوند ور نه کړ، یو ځوان بې حوصلې شو او په خشکه یې وویل:
_ کاکا ! څه دې پکې لیدلې دي، کرار پروت یې، دا ځل به دې یوه بام ته ور وخېژوم، بیا به دا خبره ونه کړې.
یوه بل په ملنډو ورغږ کړ:
_ څه یې کوې ، ځمکې به یې ډېرې وي، د وچکالۍ غم ورسره دی.
په دې خبره ځو ځوانانو وخندل.
بوډا یوه شېبه غلی و، مایې سترګو ته وکتل، اوښکې پکې رغړېدلې، وروسته یې یوې ترخې خندا شونډې سره وېړې کړې ، ورو یې وویل:
_بچیانو ! زه نه ځمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردی. اویاوو کلونو ته رسیدلی یم، ځکه نو د واورو د اچولو تمه هم مه را ته کوئ، وچکالۍ ته هم

دومره زړه نه خورم،خدای مهربانه دی، له لوږې به نه مرو،خو زه دا سپین بخرکي د بل څه لپاره غواړم.
بوډا غلی شو، کلیوالو ته یې وکتل،هغوئ حیرانې سترګې ورته نیولې وې، بیرته یې سر وځړید ، یوه سړه ساه یې وابسته، په خوابدي غږ یې وویل:
ـ تېر ژمی واوره کمه اووریده، یوائې یوه میاشت پرته وه، خو بیا هم ښه و، د کلیو لارې بندې وې، تګ راتګ نه کېده، ښه یې نیوله، د موټرو، موټرسایکلو او ټانکونو سینې یې راګرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې واوره ولاړه او لارې تورې شوې، ګولۍ اووریدې، زما ځوان زوی یې را وویشت او وینو یې د دیوال سیورې ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوریدو ته مه خپه کیږئ، دعا وکړئ چې ډېره ووریږي، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره بندې کړي، ژر ویلې نه شي او څو ورځې د وینو د توېدلو مخه ونیسي.

پای

د خیر کار

د ورځپاڼې مدیر راته وویل:
ـد دفتر بودیجه کمه ده، غواړو چې څو تنه اضافه بست کړو، خو ته وروستی چانس لرې، دا یو امتحان وګڼه، که دې زموږ په خوښه مرکه راوړه، کار ته دوام ورکولای شې.
چرت مې خته شو، فکر په مخه کړم، په ښار کې مې د مرکې لپاره وړ څوک و نه موند، خپلې کوټې ته لاړم، یوه ملګري ته مې تلیفون وکړ، ده یو داسې ځای راوښود چې شتمن خلک ډېر پکې پیدا کېدل. ما هم بکس وتاړه، سهار وختې په موټر کې کېناستم او ماسپښین قضا ته کلي ځای ته ورسېدم.
په یوه مساپرخانه کې مې کوټه ونیوله، بیرته لاندې راکوز شوم، د ولسوالۍ په بازار کې وګرځېدم، خړ دوکانونه وو او خلک کم ښکارېدل، څنګ ته یو لنډکروزر موټر ولاړ و، ور وګرځېدم، موټروان غټه لونګۍ تړلې وه، نېغ په نېغه مې وپوښتل:
ـداسې څوک مې په کار دی چې د خیر یو کار یې کړی وي.
سړي په حیرانۍ راته وکتل، ورو یې وویل:
ـسپین وغږیږه، مطلب دې څه دی؟
ـمانا داچې یا یې کوم پل جوړ کړی وي، یا یې کوم مکتب یا هم کلینیک ته ځمکه ورکړې وي، یا یې د خلکو لپاره د پاکو اوبو غم خوړلی وي او یا یې کوم بل داسې کار کړی وي چې عامو خلکو ته یې ګټه رسېدلې وي.
سړی یوه شېبه فکر په مخه کړ، بیا یې د یوه کلي نوم واخیست، ویې ویل چې هلته یوې موسسې یو مکتب جوړ کړیدی.

په خبره کې ورولویدم:
ـموسسې پرېږده، عامو خلکو څه کړيدي؟
نېغ يې راته وکتل، تندی يې تريو شو او په خشکه يې وويل:
ـليونی خو به نه يې؟
خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړ.
يوه شپبه و دريدم، بيا د خوراکي موادو د خرڅولو يوه دوکان ته ور ننوتم، دوکاندار پيسې شميرلې، له سلام وروسته مې خپله کېسه ورته تېره کړه، برګ يې راته وکتل او ويې ويل:
ـحکومت څه بلا وهلې چې په خلکو يې جوړوې، ځه بابا له کاره مې مه باسه.
نا اميده مسافرخانې ته راستون شوم.
يوه شپبه مې پخپله کوټه کې سر ولګاوه، د ماښام له لمانځه وروسته ډوډۍ ته ورکښته شوم، په هوټل کې ګڼه ګوڼه وه، خلک د يوه شل، دېرش متره غوړ او خيرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډۍ خوړه، چا د کباب فرمايش ورکاوه او ځينو نورو قابلي پلو غوښت. يواځې ځلورو سپين ږيرو ته د ښوروا کاسې ايښې وې، دوئ خوشاله ښکاريدل، د خوراک په وخت يې خبرې سره کولې او له غږيدا څخه يې پوه شوم چې حج ته روان دي.
زه هم دوئ ته نږدې په يوه خالي ځای کې کېناستم، ورېجې مې راوغوښتې، د ډوډۍ له خوړلو وروسته سپين ږيرو ته ورنږدې شوم، د طبعي خلک راته وابسېدل، و مې ويل:
ـزه په داسې چا پسې ګرځم چې دخير يو کار يې کړی وي.
يوه وويل:
ـڅه يې کوې؟

ـغواړم چې د اخبار لپاره مرکه ورسره وکړم، د دفتر مشر شرط راته ايښی، که مې داسې څوک ومونډل خپل کار ته دوام ورکولای شم، که نه شړي مې.
د خندا غږ پورته شو، څلورو واړو ښه شېبه و خندل، وروسته يوه له نصوارو په ډکه خوله وويل:
ـبېکاره دې بولم.
يوه بل له خپلې خولې ساختګي غاښونه راو اېستل، د څادر پيڅکه يې پرې تېره کړه، بېرته يې د وريو پر سر کېښودل، ورو يې وويل:
ـهسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لاړ شه او په کوم بل کار پسې وګرځه.
مخ مې ور واړاوه:
ـ خو ما اورېدلي چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زياتره يې په بهر کې دي او ښه عايد لري.
ـ ته سم وايې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل دی،کار يې جوړ دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله يې پيدا کړيدي، زحمت يې ايستلی، خلک په بلا وهې، څه يې کوې؟ هه!
زه غلی شوم، دوئ يوه شېبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې، وروسته لمانځه ته روا ن شول.
خواشينی وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته ښکارېده، خو وروسته مې يو سړی تر څنګ کېناست، له رنګه تور و، په غاښونو کې يې خلی واهه، ورو يې وويل:
ـما ستاسو خبرې واورېدې، زه خپله ددې ځای يم، خو د سورليو موټر لرم، ډېر وطنونه مې ليدلي دي، داسې سړی دلته نه شې مونډلی.
په حيرانۍ مې وپوښتل:

ـولې ! په ټوله سيمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته يې خير ور رسيدلی وي؟ دلته خو پيسه داره خلک ډېر دي.
سړي هوټلي ته ورغږ کړل ! ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
ـچای درته راوغواړم؟
ـهو
ـشين که تور؟
ـفرق يې نشته
هوټلي ته يې مخ ور واړاوه، چيغه يې کړه !
ـدوې شنې
وروسته يې راته وکتل، ورو يې وويل:
ـپه دې خبرو پسې مه ګرځه، ما درته وويل، که په ټول ولايت کې وګرځې داسې څوک به ونه مومې.
سړی غلی شو، د سدرۍ (واسکټ) جيب ته يې لاس کړ، سګرټ يې راو ايستل، قوطی يې راته ونيو او ويې ويل:
ـسګرټ؟
د سر په اشاره مې پوه کړ چې نه يې څکوم.
ده يوه سګريټ ته د اورلګيت دانه ونيوله، له خولې يې سپين لوګی ووت او ويې ويل:
ـ پښتانه چې شتمن شي دوه کاره کوي، دوهم واده او بدي، يوه بله به درته وکم، هر يو يې دوه درې موټره لري، نور خير يې ونه رسيد، خوکليو ته غزيدلي ټول سړکونه يې خراب کړل.
خواشيني مې نوره هم ډيره شوه، فکر په مخه کړم، د سړي په غږ مې جټکه وخوړه، ويې ويل:

ـ په یاد مې شو ، تېر منی مې یوه ځای ته مساپر یوړل، په یوه کور کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل یوه کلیوال صفت راته کاوه، ویل یې چې د خیر سړی دی، د ثواب لپاره یې یوه ژوره څاه کیندلې، ټول کلیوال اوبه ورنه وړي.
په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه.
موټروان وویل:
ـخو ځای یې لیرې دی، بل ولایت ته به پسې ځې، شپږ ساعته مزل غواړي.
په بیړه مې وویل:
ـپروا نه کوي، ته یې ادرس راکه.
ادرس مې ولیکه، له سري مې مننه وکړه او خپلې کوټې ته لاړم.
د شپې تر ناوخته ویښ وم، د خوشالۍ له لاسه خوب نه راته او ځان مې بېرته په دفتر کې لید.
سهار وختي د موټرو اډې ته لاړم، ټوله ورځ مو په سترو لارو مزل وکړ او غرمه د ولایت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې دربست موټر ونیو، کله چې ټاکلي ځای ته ورسیدم، د کلي نیمايي اوسیدونکو د څښاک د اوبو د نه درلودلو له امله کډه کړې وه. حیران شوم، په پوښتنه مې ژوره څاه وموندله،خو د واټرپمپ کوټې ته غټ کولپ ور لوېدلی و. چا راته وویل چې په دې کلي کې ټول خپل سره پراته دي، درې میاشتې مخکې د څاه خاوند له خپلو ترburونو سره په یوه کوچنۍ خبره وخوړل، له هماغه راهیسې یې ماشین ته کلپ وراچولی او هیچاته اوبه نه ورکوي.
حیران وم چې څه وکړم، خواشینی وم، سترګې مې ډکې ډکې کیدې، خو نه پوهیدم چې دا خیګان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختۍ له لاسه و، که مې خپل کار په خطر کې لید.

پای

کېله

اووه کلنۍ نجلۍ کېلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته ښکاره شوې، خپل نیکه ته یې سترګې ور واړولې، هغه د کراچۍ (ریړۍ) پر یوه څنډه ناست و، پښې یې ځړېدلې وې او خپلو پلاستیکي شکېدلو چوټو (څپلیو) ته یې کتل. نجلۍ ورو یوې کېلې ته لاس ور وغځاوه، خو په خیرنو ګوتو یې یوه نرۍ لښته ولګېده او په بیړه یې لاس ور ټول کړ.

بوډا چیغه کړه !

_مه !!!

نجلۍ مخ واړاوه، ګڼې ګوڼې ته یې وکتل، خلک یوې او بلې خوا ته روان وو، یوه ماشوم آیسکریم ته ژبه را ایستلې وه او په خوند یې څاټه.

بیا یې ترخنګ یوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کېلو ډکه وه او د یوې غټې کېلې پر یوه تور ځای یوه بمبره (غومبسه) ښکارېدله. نجلۍ له ځان سره وویل:

_کاشکي چې بمبره وای !

دا وخت یې د خپل نیکه غږ واورید:

_ګوره بچو ! دا کېلې د خرڅلاو لپاره دي، که یې په خپله وخورو، په تاوان کې به روان یو.

نجلۍ بوډا ته وکتل، مخ یې له ننوتو ګونځو ډک و، سترګو یې چخړې را ایستلې وې او په زنه پوري یې څو تاره سپین وښته ځړېدل.

نجلۍ په خوابدي غږ وویل:

_وږې یم !

بوډا یو سوړ اسویلی ویست، خوله یې خبرو ته جوړوله چې ترڅنګ یې یو کړنګ شو. د تلې (ترازو) یوه پله لنډه را تاوه شوه، څو ځله په خپل ځان راوګرځیده او د سړک څنډې ته په یوه خوسا ډنډ کې ړنګه شوه. بوډا په بیړه خپلې پښې پر ځمکه ولګولې، په ټول قوت یې کراچۍ ټېله کړه، څنګ ته شو او پیاده رو ته نږدې یې کراچۍ ودروله. نجلۍ هم په لاس کې نیولې څپلۍ بېرته په پښو کړې، یوه ترافیک ته یې اشاره وکړه، نیکه ته یې وکتل او په سترې غږ یې وویل:

ـده ولې په خلکو پسې لښته را اخیستې ده؟

د بوډا خرې شونډې وخوځیدې:

ـځکه چې کراچیو د موټرو لاره بنده کړېده.

ـنو خلک ولې وهي، هاغه هلک ویني ! ژاړي، تله یې په اوبو کې پرته ده.

بوډا غلی و.

نجلۍ کېلو ته وکتل، په کوچنیو او مړاوو کېلو کې یې تر ټولو غټه کېله په نښه کړه، نیکه ته یې وکتل او په خواره خوله یې وویل:

ـیوه کېله را واخلم !

بوډا غلی و.

نجلۍ څه ونه ویل، خو شېبه وروسته یې د نیکه پوست غږ واورید:

ـقول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، یوه یې ستا.

نجلۍ کیڼ لور ته وکتل، نورو میوو پلورونکو چیغې وهلې او په لوړ غږ یې روان خلک د میوو اخیستلو ته وربلل.

نجلۍ خپل نیکه ته وکتل او ورو یې وویل:

ـته ولې چیغې نه وهې !

بوډا چیغه کړه !

ـکېلې واخلئ، کېلې ! ارزانه شوې، درجن په ثلو ښنت اوغانۍ !
دا وخت ټوخي واخیست او غلی شو.
نجلۍ وپوښتل:
ـثلو ښنت اوغانۍ ډېرې روپۍ دي؟
بوډا هغې ته وکتل:
ـهو، بچو ! د پنځو ډوډیو بیه ده.
ـنو دا کېلې به په دومرو ډېرو روپو خرڅې شي؟
بوډا یوه فاتحانه موسکا وکړه، یوې او بلې خوا ته یې وکتل، په ټیټ غږ یې وویل:
ـاصلې بیه یې دیرش اوغانۍ ده، که درجن پنځه ویشت راته جوړې کړي، بیا هم په ګټه کې یو، خو ګوره بچو ! دا تجارت دی، بیه به ورو ورو را ټیټوو.
داوخت یو تنکی ځوان د کراچۍ ترڅنګ ودرېد. د نجلۍ سترګې وځلېدې، ځوان د کېلو بیه وپوښتله، بوډا په بیړه وویل:
ـثلو ښنت اوغانۍ.
ځوان روان شو.
بوډا پسې ناره کړه !
ـپنځه دېرش ! راشه ! دېرش. خو ځوان یوې بلې کراچۍ ته ودرید او شببه وروسته یې پلاستیکي کڅوړه له کېلو ډکه کړه.
د نجلۍ په تندي کې یوه نرۍ ګونځه پیدا شوه. د کېلو پلورونکي ته یې په کرکه وکتل. هغه پیسې شمیرلې او تندی یې ورین ښکارېده.
نجلۍ یو غږ واورید:
ـدرجن په څو دی؟
مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلۍ په بیړه وویل:

ـپنځه ویشت.

بوډا هغې ته وکتل، په سترګو کې یې غوسه ښکاربدله، خو په خوله یې څه را نه وړل.

سړي د یوې پلاستیکي کڅوړې غوښتنه وکړه.

بوډا د خواست په ژبه وویل:

ـلویه که وړه؟

ـچې دوه درجنه پکې ځای شي.

د نجلۍ سترګې وځلیدې، په بیړه یې کېلو ته وکتل، مخکې په ننبه کړې کېله یې ور واخیسته، بوډا څه و نه ویل، سړی د کېلو په شمیرلو بوخت و چې یوه په عمر پخه ښځه یې تر څنګ ودربده. هغې په غوسه وویل:

ـڅه کوې ! دا هم کیلې دي ! میلمنو ته مې شرموې که څه !

سړي کیلې په خپل ځای کېښودې او له ښځې سره یوځای روان شو. بوډا نجلۍ ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، سترګې یې نه رپیدې او په وېره یې خپل نیکه ته کتل.

بوډا یوه شېبه غلی و، بیا یې شونډې یوې خوږې موسکا سره وبرې کړې او په مینه یې د نجلۍ پر خړو او خیرنو ویښتو لاس تېر کړ.

پای

اوسپنه

موټر ودرېد ، مسافر کښته شول، تر بس را تاو شوم، موټروان پنچر ټایر ته کتل. شاوخوا مې سترګې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ غرونه پراته وو ، په لمنو کې يې خام کورونه خوځېدل، حرکت يې درلود او داسې ښکارېدل لکه په هوا کې چې ولاړ وي.
ګرمي ډېره وه، له ځمکې تاو پورته کېده او سړک ته نږدې سپاندې په دوړو سپېرې وې.
شل- يو نيم شل ګامه ليرې، د سړک د تورې ليکې پر غاړه درې خړې کوټې ولاړې وې، څو مسافر هغې خواته روان وو ، زه هم ورسره ملګرى شوم، په دې خړو کوټو کې خوراکي مواد خرڅېدل، يوه دوکان ته ور ننوتم، يو بوتل اوبه مې واخيستې، هوا دېه وه، بېرته د باندې ووتم، د ماشومانو خنداوې مې واورېدې، تر دوکان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سيورې ته ناست ول، دوئ هندوانه خوړه او تر ځنګ يې په ډېران کې يوې تورې خرې خوله وهله...ماشومانو ته مې وکتل، يو هلک و او بله هم نجلۍ، دواړه خيرن وو ، څپولې ويښته يې درلودل او په سپېرو څېرو کې يې تر خولو را تاو شوې لنډې ليکې ښکارېدلې.
دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندوانه جلا کوله، کله چې به يې لاسونه خولو ته کړل، له خيرنو ګوتو به يې سرې اوبه وڅڅيدې. وروسته يې په هندوانه جنګ شو ، هلک د نجلۍ څڼو ته لاس ور واچاوه، هغې چيغه کړه، پر ځمکه يې ګوتې وتپولې، يوه وړه تيږه په ګوتو ورغله، هلک د هغې څنې پربښودې، سر يې ټيټ کړ او تيږه زما پر ورانه ولګېده.

دواړه غلي شول.
ومې ویل:
_ولې جنګ کوئ؟
سرونه یې وځړېدل، یوه شېبه غلي ول، وروسته بېرته د هندوانې په خوړلو بوخت شول.
خرې ته مې وکتل، له خولې تېرې او سپنې راوتلې وې.
د هلک له کاوړه ډک غږ مې واورېد !
_سوکه سوکه یې خوره !
سترګې مې ورواړولې، نجلۍ ته یې برګ برګ کتل...له هلک نه مې وپوښتل:
_دا دې څه ده؟
پرته له دې چې راته وګوري، شونډې یې وخوځېدې:
_خور
_نو بیا یې ولې وهې؟
کوم ځواب مې وانهورېد.
و مې ویل:
_چېرته اوسی؟
نجلۍ د غره لمنو ته اشاره وکړه.
ومې پوښتل:
_نو دلته څه کوئ؟
نجلۍ خرې ته وکتل، په وړه ژبه یې وویل:
_او سپنې مو راوړې، خرڅوو یې.
خرې ته ورنږدې شوم، خولۍ د مرمیو له پوچکو، تېرو چرو او د چاودلو راکټونو له کړو وړو او سپنو ډکه وه.

ومې ویل:
ـدا مو له کومه کړې؟
دواړو یوبل ته وکتل، هلک وویل:
ـخو ورځې مخکې د حسن خېلو په کلي کې جنګ و، دا مو له هغه ځایه راټولې کړې.
نجلۍ په خبره کې ورولوېده:
ـدرواغ مه وایه! دا خو مو د ابو له کلا راوړې.
ومې ویل:
ـله هرځایه چې وي، خو د دارنګه اوسپنو ټولول خطرناکه دي، کیدای شي کوم ماین یا روغه مرمۍ پکې وي.
دواړه یوبل ته موسک شول، د هلک شونډې وخوځېدې:
ـمونږ یې پېژنو، دا ډېر وخت کیږي چې دا کار کوو.
په حیرانۍ مې وپوښتل:
ـډېر وخت!
هلک د غره په لمنو کې پرتو کلیو ته اشاره وکړه، په خوند یې وویل:
ـهلته هر وخت جنګونه وي، طیارې راځي، بمبار کوي، ټول کلي له اوسپنو ډک دي، که سل خرې ورنه بار کړې ام نه خلاصیږي.
یو ځل مې بیا اوسپنو ته وکتل، یوه تېره چره په وچو وینو سره وه، په حیرانۍ مې وویل:
ـدا مو له کومه کړه؟
د هلک غږ مې واورېد:
ـد یوه پسه په ورانه کې بنده وه.
نجلۍ په خشکه وویل:

ـ دروغ وايي ! د يوې ښځې له نسه يې راوابسته، هغه مړه وه.
بدن مې زېږ شو، يو درونـد غږ مې واورېد، دوه ټيټې هليكوپترې مو پر سر تېرې شوې، ماشومانو په ځير ځير پسې کتل، هليکوپترې د غره خواته ګړندۍ روانې وې، موټروان هارنونه وهل.

پای

اوږد فکر

حیران شوم. زما ملګري دوهمه کوژده کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکور د دروازې ځنځیر وشرنګاوه، ده کلکه غېږ راکړه. بیا یې لاس نیولی کور ته بوتلم. پر یوه پلاستیکي فرش تېر شوم. پر زړه توشکه کېناستم او ملګری مې له کوټې ووت. خو شېبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره یوځای کوټې ته راننوتل. دوئ په ونه کې دومره توپیر نه سره درلود. له رنګه هم سره ورته وو. ټول خوار، ډنګر او خیرن ښکارېدل. دیوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوګ نه و اغوستی. د دریم غاړه او غوږونه له سرو دانو ډک وو او دڅلورم په غاړه هم څو پېیلي ژېړ پیاز را ځړېدل.

دوئ ټول زما تر څنګ کېناستل. لومړی یو څه ارامه وو، خو وروسته یې خوځیدا ډېره شوه. بیا پر ما راټول شول. یوه مې لاسي بکس ته لاس ور وغځاوه. بل مې دکورتۍ په جیب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې ګړی رانه خلاصه کړي.

ما خپل جېبونه سره راټول کړل. څو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بیا مې تندی ورته تریو کړ، خو ددوئ تمه نه رانه خته.

زړه مې په تنګ و، بیا مې خپل جېبونه ولټول. څو د نخود داني مې وموندلې. کله چې مې له جېب نه لاس را ویست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوېدل.

چاره نه وه. نخود مې په غولي تیت کړل، دوئ هم په بیړه حمله پرې وکړه. یو په څو دانو ورپرېوت. بل تر خیرنو څنو ونیو. او دوو نورو هم په بیړه بیړه لیرې لویدلې دانې خپلو خولو ته اچولې.

په کوټه کې یو شور و. چا ژړل... چا دبل پر مخ نوکراغې لګولې او بل هم هڅه کوله چې ډېرې دانې تر خپل ټټر لاندې کړي.
دې ننداري ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملګری په وره کې ښکاره شو ، دهغه یوې چیغې ماشومان غلي کړل:
ـ ووځئ دسوډر زامنو !
ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملګري مې زما ترمخ یوه توره چاېجوشه کېښوده. د پیالو د ډکولو پر مهال یې په خندا وویل:
ـ یاد له ډېره وخته !
ما وخندل:
ـ څنګه یې کیې؟ ښاري ژوند دی. مصروفیتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. یاد له دوو کلونو دهغې د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.
په خبره کې راولوېد:
ـ او فکر دې وکړ چې راځه، له زاړه یاره دې هم یو احوال واخله.
ومې خندل:
ـ همداسې ده.
یوه شېبه غلی وم، خو بیا مې په خندا وویل:
ـ وه هلکه ! دوهم واده ته دې څنګه زړه ښه کړ؟
ده یو سوړ اسویلی ویست:
ـ څه یې کیې، مجبوري ده، که نه اوس مې هم ځمکه ورته وپلورله.
حیران شوم:
ـ څه مجبوري؟
په خواشینۍ یې وویل:
ـ کډه مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.

خوله مې وازه پاتې شوه:
ـڅه کيې ظالمه! په پنځو کلونو کې خدای څلور ماشومان درکړل. نور څه غواړې؟!
ده وخندل. ژېړ غابښونه يې ښکاره شول او خړې شونډې يې وخوځيدې:
ـزوروره! خدای دې د سړو کمی نه راولي.
ومې ويل:
ـولې؟ همدا څلور زامن دې بس نه دي؟ دوئ سم وروزه، مکتب ورباندې ووايه او د کار خلک ورنه جوړ که.
خندا يې زور ونيو:
ـته هم اجبې خبرې کوې. په تربرونو کې له سړو پرته ژوند نه شي کيدای. څلور تنه به نو څه وکړي؟
حيرانتيا مې لاپسې ډېره شوه. ده له چايو يو غوړپ وکړ او زياته يې کړه:
ـډېر جنجالونه مې تر مخ پراته دي.
په حيرانتيا مې وپوښتل:
ـڅه جنجالونه؟ اوس خو دادی ارام ژوند لرې او بيا د جنجالونو يې له ډېر اولاد سره څه؟ ډېر ماشومان خو لا ډېر جنجالونه لري.
داخل يې په زوره وخندل. په اوږه يې لاس راکېښود او هماغسې يې په خندا کې وويل:
ـای ساده ګله! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوې مې مخې ته پرتې دي.
يوه شيبه غلی شو. پټکی يې له سره ليرې کړ. په خپلو تورو څنو کې يې ګوتې تېرې کړې او په جدي لهجه يې وويل:

ـ که خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو چخړنو زامنو ډېر غره دی. بیا به دکلي میراو دکارېزه په اوبو کې مندم، ډېره ژبه وهي. وروسته به له ملک سره حساب کتاب کوم، ځمکه یې مفته رانه واخیسته او بیا به ټول کلي ته وایم چې اوس مو نو لاس خلاص او توره مو تېره.

ملګري مې له وروستۍ خبرې سره په ملا یو دروند سوک راکړ او په خندا یې وویل:

ـ تل اوږد فکر وهه ! چې سرې مې ډېر وي، بیا به کوم د نر زوی زما مخې ته ودرېږي؟ هه ! !

پای

قاتل

((يو قاتل په اعدام محکوم شو !))
دا عنوان د ورځپاڼې په لومړۍ مخ کې لیکلی و.
نوره لیکنه مې ولوسته:
((تېره میاشت یوه بېسواده کلیوال د ښار مشهور ډاکټر ...پر سګرټ دانۍ وویشت، ډاکټر پر سر ولګېد ، ځای پر ځای یې ساه ورکړه، قاتل له مقاومته پرته پولیسو ونیو ، پرون یوې محکمې د پانسي حکم ورته واوراوه.))
ورځپاڼه مې پر مېز کېښوده، له ځان سره مې وویل:
_آفرین ! دې ته وایي عدالت، دا وحشي باید خپله سزا وویني !
نور مې سر پسې ونه ګرځاوه، ورېی وم، کانتین ته لاړم، دیوه برګر فرمایش مې ورکړ، تیارېدا یې دوه_ درې دقیقې وخت غوښت، ماتله شوم، ملګری مې مخامخ پر څوکۍ راته کېناست، چپس یې راوغوښتل، ورځپاڼه یې پر میز وغورځوله، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:
دا خبر دې لوستی دی؟
سترګې مې وروارړوولې، ګوته یې پر هماغه عنوان ایښې وه:
((یو قاتل په اعدام محکوم شو !))
ورو مې وویل:
_هو ! عدالت باید همداسې وي ! !
دی یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ورور يې راغلی و، ویل يې چې وکالت يې په غاړه واخلم! دوی دبلې محکمې غوښتنه کړې!
یوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوی برګر راته ونيو. خوند يې بد نه و، خو ترشي يې ډېره پکې اچولې وه.
په ډکه خوله مې وويل:
_نو څه ته ګورې؟
ملګري مې اوږې پورته واچولې، شونډې يې وخوځېدې:
_نه شم کولای!
ومې خندل:
_غوړه ګوله نه ده، که څنګه؟
ويې ويل:
_نه! ښې پيسې راکوي، خو وخت نه لرم، درې دوسيې راته پرتې دي!
داوخت يې ناره کړه!
_چپس نه شول، د غوايي غوښه شوه!
د هلک غږ مې واورېد:
_دا دی له کړايي مې راويستل!
ملګري مې سر وخوځاوه، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
_په دې ورځو کې کومه دوسيه پرمخ وړې؟
ځواب مې ورکړ:
_هيڅ! بېکاره يم!
ويې ويل:
_نو څه ته ګورې! دا دوسيه ته واخله!

د هغه وړاندیز مې خوښ شو ، دقاتل دوروړد مبایل شمېره مې ورنه واخیسته، برګر مې وخوړ او په بېړه پورته دفتر ته وختم.

* * *

په یوه اوږد او تنګ دهلېز کې په یوه عسکر پسې روان وم، دواړو خواوو ته نمجن سمیټي دیوالونه وو ، سوړ بوی ترې لټېده...عسکر ښي لورته وګرځېد ، په هغه پسې مې ګړندي ګامونه واخیستل... زینې ښکته شوې وې، لاندې ځوړ شوم، تپه تیاره وه، د عسکري بوټونو په ټکا پسې تلم، د یوې درنې دروازې د خلاصېدو غږ پورته شو ، عسکر وویل:

ـ دې خواته !

ور مخته شوم، یوه شېبه ودرېدم، سترګې مې له تیارې سره اشنا شوې، یوه وړه کوټه وه، کوچنۍ دریځه یې درلوده، په دریځه کې پنډ سیخونه ولاړ ول.

عسکر وویل:

ـ یو پاو وخت لرې !

له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.

کونج ته مې وکتل، یو ه سړي تر ځان پټو تاو کړی و ، غولې ته یې وچې سترګې نیولې وې...

مخامخ ورته کېناستم، ورو مې وویل:

ـ زه وکیل یم، ما ستا له ورور سره خبرې وکړې، هغه غواړي چې ستا پر دوسیه له سره غور وشي.

ماتله شوم، خوسړي کوم غبرګون ونه ښود، هماغسې ځړېدلی سر ناست و.
ورو مې وو یل:
_ګوره ! موږ دومره وخت نه لرو ! زه ستا وکیل یم، په محکمه کې باید له تا څخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا دې راکښته شي، خو اول باید په خبره پوه شم، کیسه څه وه؟ تا ولې ډاکټر وواژه؟
ښېغ یې راته وکتل...پوخ ځوان و، سترګې یې پړسېدلې ښکارېدلې، ګڼه توره ږیره یې درلوده، لونګۍ یې تړلې وه.
ورو یې وویل:
_څه ګټه به وکي؟ ما...
په خبره کې ورولوېدم:
_دا قانون دی، ته د دوهمې او درېمې محکمې غوښتنه کولای شې، زه به هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قید واوړي، پنځلس کاله، شل کاله، فرق نه کوي، ژوندی خو به یې !
ویې خندل، خو خندا یې ډېره ترخه وه.
حوصله مې سرته راغله، په کاوړ مې وویل:
_تا ولې د ښار مشهور ډاکټر وواژه؟
خندا یې زور ونیو، ښه شېبه یې وخندل، ما په حیرانۍ ورته کتل، سړی د اعصابو له خوا سم نه شو راته ښکاره، خو وروسته یو دم غلی شو،
ورو یې وویل:
_هغه قاتل و !
په حیرانۍ مې ورته وکتل، ومې ویل:

ـ ته څه وايې؟ ! هغه د ښار مشهور ډاکټر و ، ښه نوم يې درلود ، په عزت
ياديده !
يوه شيبه يې راته وکتل، وروسته يې يودم وخندل، په ملنډو يې وويل:
ـ ځه وکيل صيب ! ځه ! زما غم مه کوه ! نه مې يې په کار !
دې سپکاوي خوند رانه کړ ، په غوسه مې وويل:
ـ زه له ډيرو مجرمينو سره غرېدلی يم، خو ته په ټولوکې ناپوه يې، په
خپل خير نه پوهېږې !
له دې سره ولاړ شوم، خو سړي د پطلانه تر پايڅې ونيولم، ورو يې
وويل:
ـ کېنه ! دومره تيزي مه کوه !
کېناستم.
سړی يوه شيبه غلی و ، وروسته يې وويل:
ـ زه دهقان سړی يم، په چا مې کار نه درلود، يوه ګوله وچه، لنده
رارسيده، قناعت مې کاوه، له خپل ژونده راضي وم.
دوه مياشتې مخکې مې د ژنې زوی په ګېډه درد شو ، اول يې درد کم و ،
دومره سر مو پسې ونه ګرځاوه، خو وروسته يې له درده ټوپکې شروع
کړې، مور يې باديان ورته وټکول، ، توده خښته يې پر نامه
ورکېښوده، د کلي له ملا يې تاويز ورته راوړ، خو ګټه يې ونه کړه،
هلک لټ په لټه اوښت، ټوله شپه ترې راګرځېدو ، مور يې ژړل، تر
سهاره ويښ وو.
په سپېده چاود کې مو ګاونډيان خبر کړل، له بل کلي يې موټر
راووست، هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته يواځې يو

ډاکتر و، د غاښونو ډاکتر، ویل یې چې د اپنډیسي علایم لري، باید ژر تر ژره ښار ته ورسول شي.
له هماغه موټر سره مې خبره خلاصه کړه، پاخه سړک ته وختو، پوره یو ساعت مو مزل وکړ، لمر نوی راختلی و چې ښارته راورسیدو، یه یوه درملتون کې مو د یوه تکړه ډاکټر پوښتنه وکړه، ادرس یې راکړ، هلک مو ډاکټر ته راورساوه.
سړی غلی شو، ما ورته وکتل، د دریڅې په تنته سپینه رڼا کې یې سترګې له اوښکو ډکې وې... وروسته یې پزه پورته کش کړه، ورو یې وویل:
هلک مو په یوه اوږده څوکۍ څملاوه، ډاکتر یې سرته ودرېد، د هلک ګېډه یې څو ځله کېکاږله...وروسته یې د هغه له مټه وینه واخیسته، پر کوچني کاغذ یې څه ولیکل، را یاده یې کړه چې وینه د معاینې له پاره لابراتوار ته یوسم!
هلته یې پوره پنځلس سوه اوغانۍ رانه یووړې، بېرته پورته وختم، ډاکتر نور ناروغان کتل، پاو وروسته نوبت راورسید، کاغذ مې ورکړ، سر یې وخوځاوه، ورو یې وویل:
_هلک اپنډکس دی.. باید ژر تر ژره عملیات شي.
بیا یې یو کاغذ راته ونیو، اوږد لیست و، ویې ویل چې دا سامان د عملیات له پاره دی،لاندې دواخانې ته ورشه!
په دواخانه کې یې یوه غټه پلاستیکي کڅوړه له ستنو، پختې، پلسترونواو... راته ډکه کړه، پاتې پیسې مې ورکړې، کله چې پورته وختم، ډاکتر بل کاغذ راته ونیو، کاغذ ته مې وکتل، په یوه ځای کې له دولسو سره درې ټکي لیکلي وو، نور پرې پوه نه شوم.

ډاکتر وويل:
_ته بايد د عمليات له پاره دولس زره اوغانۍ تحويل کړې !
خوله مې وازه پاتې شوه، په بيړه مې خپل جېبونه ولټول، يو نيم سل اوغانۍ راسره پاتې وې.
په منډه د هليز ته ووتم، هلک لټې په لټه اوښت، مور يې ژړل...
له مورې سره راغلو دوو کليوالو ته مې د پيسو ووېل، دواړو جېبونو ته لاس کړ، يواځې دوه نيم زره اوغانۍ برابرې شوې.
بېرته ډاکتر ته ورغلم، ده يو ناروغ کوت...په خواره خوله مې ووېل:
_ډاکتر صيب ! له مورې سره يواځې دوه نيم زره اوغانۍ دي.
برګ يې راته وکتل
د خواست په ژبه مې ووېل:
_خير دی، ته عمليات شروع کړه ! زه به له کلي پيسې راوړم.
پرته له دې چې راته وګوري، ورو يې ووېل:
_کاکا جانه ! دا شخصي کلينيک دی !
غوني مې زيږه شول، ډاکتر مې تر خرېلې زنې ونيو، هغه شاته شو، په خشکه يې ووېل:
_ته ولې نه پوهېږې، دا شخصي روغتون دی، دلته هر څه په پيسو دي.
له دې سره يې ګړې ته وکتل، شونډې يې وخوځېدې:
_وخت نه لرم، که پيسې برابرولی شې، نو هلک به عمليات کړم، که نه بل ځای مې وعده ده، بايد د يوه ناروغ ليدو ته ورشم !
د هلک چيغه مې واورېده...کېناستم، پښو ته ور ولوېدم، خو هغه يو ګام شاته شو، لاړ، خپله سپينه چپنه يې ويسته، بکس ته يې لاس کړ، تر مخ يې ودرېدم، په خواره خوله مې ووېل:

ـ د خدای له پاره ! درې، څلور ساعته وروسته دې پیسې وغواړه، خو...
په خبره کې راولوېد:
ـ ته ولې نه پوهېږې ! وخت مه ضایع کوه ! لاړ شه او هلک یوه دولتي روغتون ته وسوه !
داوخت یو تیلیفون ورته راغی، له سلام وروسته یې یودم وخندل، په خبرو خبرو د ورسۍ خواته روان شو.
په بیړه دهلیز ته ووتم، هلک ارام پروت و، سترګې یې سپینې راختلې وې، لنډه لنډه ساه یې وهله...
د ګاونډیانو په مرسته مو تر پښواو لاسو ونیو، پر زینو مو کښته کړ، هلک مو د موټر په شاتني سیټ کې پرېیست، په بیړه دواخانې ته ورغلم، د یوه نږدې دولتي روغتون ادرس یې راته ولیکه، د باندې را ووتم، تر موټر ګڼ کسان راتاو ول، ورغلم، مېرمن مې پر پاخه سړک پرته وه، له خولې یې سپین ځګونه توېدل، موټر ته مې وکتل، یوه ګاونډې زما د زوی ژامه ورتړله...پر سترګو مې تیاره راغله، ساه مې بنده بنده کېده، سر مې دروند و، منډه مې کړه، پر زینو وختم، ډاکتر له شیشې څخه د باندر کتل، په تیلیفون کې یې خبرې کولې، خندل یې...لړمون مې اور واخیست، د مېز پر سر یوه سګرټ دانۍ ایښې وه، لاس مې ور وغځاوه، درنه راته واېسېدله، فکر کوم چې له ډبرې جوړه وه، سګرټ دانۍ مې پورته کړه، ټول زور مې په ښي لاس کې راټول کړ، سګرټ داني د سړي پر ککرۍ ولګېده، اخ ته هم پاتې نه شو، سپینې سترګې راواوښت.
سړی غلی شو. ما ورته وکتل، له سترګو یې رڼې اوښکې روانې وې...وروسته یې سر پورته کړ، په ژړغوني غږ یې وویل:

_قتلونه مختلف دي، څوک يې برالا وژني او څوک يې هم؟!!!
سړي يو دم وژړل او خبرې يې پرې شوې.

پای

وېره

ما ډېرې وېرېدلې خیرې لېدلې دي، خو کلونه ووتل، یوه څېره مې لاتر اوسه له ذهنه نه وځي.
دا پخوانۍ خبره ده، هغه وخت کوچنی وم، ډېر کوچینی، خو ښه مې په زړه دي، بدنۍ او چلمچي مې پورته کولای شوی، نېکه ته به ما لاسونه ور پریمینځل.
نیکه هډوور سړی و، نه مې هېرېږي، چنګ برېتونه یې لرل، چونډاره کوچیانی کمیس به یې اغوست او سپیني ځڼې به یې له وربښمیني ژېړې لونګۍ راوتلې وې.
یو ماخوستن نیکه جومات ته ډوډۍ وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به میلمنو ته په جومات کې ډوډۍ ورکوله. جومات د کلاه دروازې ته نږدې تر برج لاندې و، یوه اضافه خونه یې درلوده، دې ته به یې د سنتو ځای وایه، خو په اصل کې د کلیوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوخته ناست ول، د ماخستن تر لمانځه وروسته به کورونو ته تلل.
په هغه ماخوستن ما ډوډۍ وروړه، په زړه مې دي، د ښوروا یوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نیکه سره یو ډنګر سړی ناست و، له عمره پوخ ښکارېده، مونډۍ ږیره یې درلوده او ګولې ته به یې خوله تر اندازې زیاته خلاصوله.
دوئ تر ناوخته ناست ول، خبرې یې کولې او کله کله به یې خندل. له غرېدا یوه شوم چې سړی له لیرې راغلی او نیکه له پخوا پېژني.

دوئ تر ډېره له يوې او بلې وغړېدل، بيا د دروازې کړپ شو، تره مې له بسترې سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د ميلمه خبرې پرې شوې، ما وروکتل، څېره يې نيولې وه، په وېره يې وويل:

_زه دلته نه شم ويدېدای.

نيکه په حيرانۍ ورته وکتل، د ميلمه شونډې وخوځېدې:

_ته خو پوهېږې ! زه بدې لرم.

نيکه وخندل:

_هيڅ خبره نه ده، دلته په امن کې يې، درې شوا روزه لار دې وهلې، بيا هم وېرېږې !

د سړي تندي ګونځې پيدا کړې، په خواره خوله يې وويل:

_د خدای له پاره ! ما ته په کلاه کې ځای جوړ که، بام دې وي، غوجله دې وي، خو دلته نه شم ويدېدای.

سړی يوه شېبه غلی شو، وروسته يې نيکه ته وکتل، د خواست په ژبه يې وويل:

_تا بدي نه ده ليدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.

پای

لېونی

بوډا وویل:
ـته یې نه پېژني ! د ملک تورلور ده، ما په پېغلتوب کې لېدلې وه، ښا ېست یې نوم درلود ، تورپېکی نومېده. پر هغې مین و.
یوې ښځې په بیړه پر خپل مخ پوړونی ورکش کړ، لېوني ته یې وکتل، په ډېران کې یې ګونډې وهلې وې، څپولي ږیره یې درلوده، ګرېږن یې شکیدلی و او له کثافاتو یې د سیروم کڅوړې او پلاستیکي ستنې ور ټولولې.
د ښځې سترګې له اوښکو ډکې شوې، تر ډېره یې لیوني ته وکتل، بیا یې د ټکرې له کونجه بوډا ته سترګې ور واړولې، هغه دوه دري ګامه لیرې د یوه ځوان تر څنګ ناست و. وروسته یې په یوه تېرېدونکي سړي پسې ، چې سپینه چپنه یې اغوستې وه، چیغه کړه !
ـډاکټر صیب ! دا زموږ د خوارانو وار به کله را رسیږي؟ تکنده غرمه دې کړه !
سړي کوم ځواب ور نه کړ.
بوډا په لوړ غږ وویل:
ـمرداره مو کړه !
سړي په غوسه ور ته وکتل، څه یې و نه ویل او کلینیک ته ننوت.
د بوډا تر څنګ ناست ځوان وویل:
ـسړی دې یوه روپۍ کړ.
بوډا څه ونه ویل ، له ځمکې یې یو خلکی ور پورته کړ او په خاورو کې د لیکو پر ایستلو بوخت شو.
د ځوان شونډې و خوځېدې:

_ښه ځواني يې ده.
د بوډا تندی تریو شو، په خشکه يې وويل:
_خود نو ! د ورځې درې څلور شله مریضان ګوري، سل اوغانۍ فيس اخلي، لمر يې نه دی لېدلی، ته زموږ غوندي كولبه پرې و کړه. بيا يې ګوره چې د پالېز ډاروونکی ورنه جوړېږي که نه؟ !
ځوان په خبره کې ور ولوېد:
_څه بابولاله وايې ! ليونی در يادوم، ته ورته وګوره، هډور ځوان دی.
ښځې بې اختياره له خپل غوږ څخه وېښته ليرې کړل.
بوډا وويل:
_اوس خو لکه لوټه خړ پړ ښکاري، که تا په ژېيتوب کې لېدلای وای، د ګوتې غمی و، غمی !
ځوان يوه شېبه غلی و، بيا يې د خپلې سدرۍ جيب ته لاس کړ، شنه پلاستيکي وره کځوړه يې راوېسته، يوه چونډۍ نصوار يې تر ژبې لاندې کړل، ورو يې وويل:
_نومره دې څوومه ده؟
د بوډا تندي ګونځې پيدا کړې:
_نه پوهېږم، نوم يې وليکه، خو وخت ډېر ووت.
وروسته يې دوو دريو نفرو ته اشاره وکړه، ورو يې وويل:
_دوئ تر ما مخکې راغلي وو.
ځوان نصوار تو کړل، خاورې يې پرې واړولې، ليوني ته يې وکتل، ويې ويل:
_ته يې کيسه راته وکه !
بوډا يوه شېبه غلی شو، ښځې رډې سترګې ورته نيولې وې، وروسته يې وويل:

ـ درته و مې ویل چې د تور ملک په لور مین و ، پلار یې نه ورکوله،نجلۍ یې د بل یوه په نامه کړه، دی هم لیونی شو ، بس !
ـنو مینه څوک لیونی کولای شي؟
ـنه پوهېږم، ورشه ! لیونی به درته وواییي !
دا وخت د کلینیک په دروازه کې یوه تن چیغه کړه !
ـد ملک تور لور، تورپیکۍ !
چا ځواب ور نه کړ.
سړي په لوړ غږ خپله خبره تکرار کړه !
ـد ملک تور لور تورپیکۍ !
دا وخت یوې اووه کلنې نجلۍ د ښځې او ړو ته ځنډ ورکړ، ښځې ټکان وخوړ، په بیړه یې ورته وکتل، نجلۍ وویل:
ـمورې ! نوم دې نه اورې ! نوبت دې دی.

پای

اولاد

کارغه په تنګه دره کې انګازې خورې کړې:
کاغ، کاغ، کاغ...
بېرته يې وزرې ولړزېدې، په خپلو ژېړو پښويې زور وکړ، له تېرې پربښې پورته شو، لاندې يې په دره کې د ولاړو کليوالو پر سر يوه دوره وخوړه او د يوې ونې په يوه وچ ښاخ کېناست:
کاغ، کاغ، کاغ...
ولاړو خلکو سترګې ور واړولې، يوه تيږې ته لاس کړ. کارغه والوت، خو بېرته لنډ راوګرځېد اويوه هسکه يې دناستې لپاره غوره کړه. داسې ښکارېده، چې په خوږ کې يې د خوسا غوښې له بوى څخه تمه نه خته.
وروسته په ولاړو خلکو کې يوه منډه کړه، ځاى په ځاى ودرېد، په بيړه يې مول خلاص کړ او په دره کې دکانګو او استفراق غږ پورته شو.
خلکو يو بل ته وکتل، ټولو خپلې لونګۍ تر پزو تاو کړې وې، په سترګو کې يې له خواشينۍ سره سره، کرکه هم پرته وه
وروسته د درې په پورتنې سر کې د وړو تيږو د ښوېدو غږ پورته شو، د خلکو غږې اوږدې شوې، يوه سړي منډې را وهلې... پټکی يې په غاړه کې ول ول پروت و او سپينه ږيره يې باد يوې خواته اړولې وه.
کله چې ډلې ته ور ورسېد، ځاى پر ځاى ودرېد، بيا يې څو لړزانده ګامونه واخيستل، لوځو پښو يې د خوږ په سپينو وړو تيږو دوينو سره ټاپونه پرېښودل.

بوډا د یوه پړمخي پراته ځوان سر ته ودرېد ، لینګي یې ولړځېدل او کله چې یې خوار ځنګنونه پر ورو تیرېږو ولګېدل، د شنو مچانو بنګی شو. د بوډا چاودې او نری ګوتې د سړي پر اوږه ولګېدې، هغه یې ستوني ستغ را واړاوه، په ځیر ځیر یې ورته وکتل، د سړي تور او ګاړګوتي ویښته سپیره وو، مخ یې شین او پړسیدلی ښکارېده او لوڅې تورې سترګې یې له ژېړو مېږیانو ډکې وې.
بوډا یوه شېبه په ځیر ځیر ورته وکتل. بیا پر پراته سړي ور پرېوت، د هغه مخ یې په ښکلولو ښکلولو لوند کړ او په تنګه دره کې یوه تېره کوکه تاو را تاو شوه !
_اه زویه ! اه زویه ! اه.....

پای

دوه شپې

تیلیفون وشرنګېد...
پر تخت پرتې څوانې ښځې سترګې رنې کړې، د خوب د ګروپ په سره او تته رڼا کې یې د دیوالي ساعت ته وکتل، د شپې یوه بجه وه، کوچني مېز ته ور وښویده، ګوشی یې پورته کړه او په خوبولي غږ یې وویل:
_څوک یې؟
غوږ یې و تخنېد:
_اه ! ګراني، زه یم.
ښځې یو اوږد اررېمی ویست، ورو یې وپوښتل:
_څنګه یې؟
_ښه یم، ګراني ! ما وبخښه، پوهېدم چې ویده یې، خو څه وکم، ډېره مې یادېدې.
ښځې خبره ور پرې کړه !
_څه وخت راځې؟
مقابل لوري وویل:
_بس ! د طیارې ټکت مې اخیسی دی، د تجارت کارونه دي، که خدای کول، دربیمه به په کور کې یم.
ښځې یو سوړ اسویلی ویست، تندي یې ګونځې پیدا کړې، خوله یې خبرو ته جوړوله چې سړي وار ړومبی کړ:
_اه ! ګراني ! پوهیږې چې څومره درپسې خپه یم، اووه ورځې مې نه یې لیدلې، دا زما له پاره ډېر وخت دی، اه د زړه سره ! ژوند له تا پرته څومره تریخ دی، هو

ربښتیا ! نن مې د سرو زرو یوه ښکلې غاړکۍ درته واخیسته، ډېره قیمتي ده، الماس پکې کار شویدي، ستا له سپینې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، یوه بله به درته وکم، ما زمونږ راتلونکي ماشوم ته نوم خوښ کړیدی، ښکلی نوم دی، خوښ به دې شي، درته یې ووایم !
ښځه په خبره کې ور ولویده:
_ګرانه ! ستا روغتیا ته اندېښمنه شوم، ستړی به یې، ناوخته دی، اوس آرام وکه، سبا به سره غږېږو.
سړي په خوند وویل:
_دا دوه ساعته لټې په لټه اوړم، خو ستا پاکه او معصومه څېره مې تر سترګو سترګو کیږي، کله ویدېدی شم. پوهېږم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وې، همداسې نه ده؟ !
د ښځې شونډې و خوځېدې:
_همداسې ده.
سړي وویل:
_ښه ګرانې، دادی ما ستا په یاد سترګې سره ور ورستې، په دې هیله چې په خوب کې دې ووینم، زما په اړه فکر مه کوه ! ښه شپه.
ښځې په بیړه ګوشۍ کېښوده، وروځې یې سره ورغلې، په خشکه یې وویل:
_احمقه ! ! !
د هغې ترڅنګ پراته ځوان څنګ بدل کړ، پرته له دې چې سترګې رڼې کړې، شونډې یې وخوځیدې:
_څوک و؟
_خاوند مې، ویل یې چې درې ورځې وروسته درځم.

ځوان د هغې تر نرۍ، سپينې غاړې لاس تاو کړ، د ځان خواته يې ړنګه کړه، ورو يې وويل:

_خوا مه بدوه ! دوه له خونده ډکې شپې خو لا پاتې دي.

پای

د موږکانو پاچاهي

ځوان موږک وویل:
ـ پلاره ! د پنیر دا ټوټه ډېره خوندوره ده.
زوړ موږک د پنیر ټوټه ور واخیسته، تېره غاښونه یې پرې ټینګ کړل، او بېد وغځید او بیا یې سر پورته نه شو.
د ځوان موږک کوچنۍ ګردې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ښه شېبه یې وژړل، بیا یې پر خپله اوږده لکۍ کارتن وډباوه او شېبه وروسته څو نرې موږکان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارتن ته ور ننوتل. ځوان موږک امر وکړ چې د ده د پلار پړسیدلی جسد له کارتن څخه وباسي او د جوارو د پټي په یوه کونج کې خاورې پرې واړوي.
په لنډه موده کې آوازه خپره شوه چې ځوان موږک خپل پلار وژلی، ده ته یې د پنیر په ټوټه کې زهر ورکړي او د جوارو د پټي او سیدونکي موږکان یې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.
ځوان موږک امر وکړ چې د جوارو د پټي ټول اوسیدونکي موږکان دې لوی کارتن ته نږدې حاضر شي. د ده امر په لنډه موده کې پر ځای شو، یوه چاغ موږک د پیپسي یو زنګ وهلی ټیمي بوتل وټنګاوه او په لنډ وخت کې لوی او واړه موږکان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول غلي، ډنګر، عاجزه او وېرېدلي ښکارېدل. ځوان موږک د کارتن سر ته وخوت او په لوړ غږ یې وویل:
ـما د جوارو د پټي د اوسیدونکو موږکانو لپاره یوه لویه قرباني ورکړه، خپل پلار مې ووواژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ.

له دې هيسته به د ظلم په نوم څه نه وي، امر کوم چې د غوړو د لوی ټيم دروازه خلاصه او ټول بندي موږکان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواړه ولري او ان که د پاچا په ورځنيو کارونو کې کومه نيمګړتيا ووينې، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی ګام به دا وي چې نوي وزيران و ټاکم، مخلص وزيران، داسې چې له عادي موږکانو سره کوم توپير ونه لري، ټول خپل غږ اوچت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توګه ګټه واخلي.

خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتيا لرم، زما د پلار د واکمنۍ په مهال لوږه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل، خپلمنځي جګړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، موږ به هڅه وکړو چې په ګډه دا پټی بيرته زرغون کړو او ټول د اسراتمند ژوند څښتنان شو، موږ د خپلو ګاونډيو نورو پټيو له اوسېدونکو موږکانو سره دوستانه اړيکي غواړو ، د دوئ کروندو ته په درنه سترګه ګورو او له دوئ څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټي د حدودو درناوی وکړي.

ځوان موږک د اتحاد، د پټي د بيا زرغونېدو او د بيان دا زادۍ په اړه اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټي اوسيدونکو موږکانو دخوشالۍ په بڼه خپلې لکۍ خوځولې او ژوندی دې وي ځوان پاچا، د ظلم اوتياري دوره نوره تيره شوه، موږ د خپل پټي ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.

د ځوان پاچا لومړنی کار د دريو نويو وزيرانو انتخابول وو، ده هغه وزيران وټاکل چې د ده له پلاره يې ښه خوله نه وهله.

د پاچاهۍ په دوهمه ورځ يې په کارتن کې پروړه هو اره کړه او کارتن يې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وګڼه. د غوړو له ټيم څخه هم هغه موږکان خو شې شول

چې د ده د پلار د واکمنۍ پر مهال د جوارو له پټي څخه د غلا ، له پاچا سره د مخالفت او د نورو موږکانو د ځورولو په تورونو نېول شوي وو.
د جوارو د پټي موږکان خوشاله ښکارېدل، دوئ د زوړ پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکې يې ښه ليدله.
ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پټی اباد و ويني، موږکا ن د پټي له ابادۍ سره مينه پيدا کړي او په راتلونکې کې ارام ژوند ولري. ده د جوارو د پټي او سيدونکو موکانو ته زيرى ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هر يو به په سوله کې ژوند وکړي.
ځوان پاچا يوه اوونۍ وروسته د عمومي کندو ور خلاص کړ او په کندو کې د پرتو جوارو يوه برخه يې د پټي پر موږکانو ووېشله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو ، په دې موده کې يو موږک هم په خوراک پسې د باندې را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو کې پراته وو، خوراک په اسانۍ ور رسېده او بدنونو يې وازګې پيدا کړې وې، خو کله چې ذخيره جوار خلاص شول او خوبولي د باندي را ووتل، پټی تر پخوا سپېره ښکارېده.
موږکان بيا تر کارتن را تاو شول، دوئ د نورو خوړو خواست وکړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژېړو بوټو ته اشاره وکړه او ويې ويل چې که دوئ په ګډه پټي ته له نږدې لښتي څخه اوبه ورخوشې کړي، د جوارو بوټي بيرته شنه کېدای شي.
ده زياته کړه چې موږکان ډېر دي او په ګډه پخپلو تېرو نوکانو دا کار کولای شي، خو د موږکانو لومړى شرط په کندو کې د پاتې جوارو ورکول وو.
پاچا د دوئ خبره ومنله او له کندو څخه يې د يوې اوونۍ نور خوراک هم ورکړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پټی همداسې وچ پا تې شو.
په دريم ځل چې د پټي موږکانو د خوراک خواست وکړ، پاچا د دوئ غوښتنه ونه منله، دليل يې دا وو چې موږکان به ترڅو په سوال چلېږي، دوى بايد په

خپله کار وکړي، د پتېي په زرغونېدو کې برخه واخلي او د خوراک لپاره يو څه وموميږ.
د ځوان پاچا دا خبره د پتېي په موږکانو ښه ونه لګېده او يوه پاچابي کفايته وګاڼه. دې سپکاوي وزيرانو ته غوسه ورواسته او ګنهګار موږک ته يې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سړه سينه وويل چې د پتېي موږکان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوئ حق دی.
دريم ځل د پتېي پر موږکانو په کندو کې پاتې ټول جوار وويشل شول، خو دوئ د پتېي له ابادۍ سره کومه دلچسپي ونه ښوده. د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل...
څه موده وروسته بيا خوبولي موږکان له خپلو سوړو را ووتل او تر کارتن راتاو شول. داځل د ځوان پاچا په خبرو کې نا اميدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزۍ وويل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پتېي موږکان بايد پخپله کار وکړي، پتېي زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پيدا کړي.
د هغه په دې خبرو د موږکانو غوسه راوپارېده، ځوان پاچا ته يې وويل چې له دوئ سره يې کړې ژمنې پوره نه کړې، د موږکانو د خوړو غم يې ونه خوړ او د جوارو د پتېي او سيدونکو موږکانو ته يې هوسا ژوند ور په برخه نه کړ.
وروسته دوه موږکان په چټکۍ سره د کارتن سرته وختل، يوه د پاچا پر لکۍ خوله ور ولګوله او بل يې يو بريت ور وشکاوه.
د وزيرانو سترګې رډې راوختې، خو پاچا ارامی ته راوبلل، وروسته په کارتن کې يوه عاجله جلسه ونيول شوه، پاچا خواشينی و او د موضوع په حل پسې ګرځېده. يوه زوړ وزير د خبرو اجازه واخيسته، ويې ويل چې تر ډېره موږ پخپله ملامت يو، د پتېي موږکانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوئ مو مفت خواړه ووېشل، سوالګر مو اموخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه ګرځي.

یوه بل وزیر وویل چې د جوارو د پټي موږکانو پخوا تر دې ډېر سخت ژوند درلود، لوږه وه، نېستي وه، جګړه وه، خوله پاچا څخه یې سترګه کېده، په سوال نه وو اموخته او هرڅه به یې پخپله موندل.
دریم وزیر یاده کړه چې هغه وخت قانون و، حکومت و، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمین به په بند کې لوېدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بدیخانه هم نه لرو، هر څوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي یې، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر یوې لوېې پاڼې لاندې یو موږک مړ پروت و، په غاړه یې کوم بل موږک خوله ور لګولې وه، خو چا یې پوښتنه ونه کړه.
زوړ وزیر د بندیخانې د بیا جوړېدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړاندیز ونه مانه او ویې ویل چې دی د سزا کلک مخالف دی.
په دې توګه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لومړۍ غلاوو زور ونیو، بیا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پټی په سپېره ډاګ بدل شو، د خوراک لپاره هیڅ هم نه موندل کېدل، لویو موږکانو به کوچني موږکان پټول او خوړل به یې.
نور نو د جوارو په پټي کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، ګډوډي ډېره وه، وچې پاڼې په وینو سرې وې او ان د ګاونډیو پټیو موږکان به هم د جوارو پټي ته په رڼا ورځ ور تلل او کوچني موږکان به یې تښتول.
د ځوان پاچا خواشیني هم ورو ورو ډېرېدله، هره ورځ به ترخه خبرونه ور رسېدل، غلاوې او قتلونه ډېر شوي وو، ګاونډیو تېرى کاوه، د پټي وچېدو یې زړه خوړ، چا یې خبره نه منله او ان وزیران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا بریت په لنډه موده کې سپین شول.
په پای کې ځوان پاچا بله چاره نه لېده، اړ شو چې له ګاونډیو څخه د خلاصون په هیله له یوې پیشو څخه مرسته وغواړي، پیشو په خوشالۍ دا وړاندیز

ومانه، دا به د جوارو د پتهي په پولو ګرځېده او هغه موږک به يې خوړ چې له پولې به را اووښت، خو دې کار زحمت درلود ، منډې يې غوښتې او بيخوبۍ ته ضرورت پېښېده، ځکه نو پيشو ډېره ژر ستړې شوه،خو وروسته يې اسانه چاره وموندله، دا د جوارو د پټهي په موږکانو روږدې شوه او په ډېرې اسانۍ سره به يې هره ورځ د پټهي درې څلور موږکان تر ستوني تېرول. د پيشو په دې کار پاچا هم خبر و ، خو له وېرې يې څه نه ويل.

ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زوړ کړ، ملا يې کړوپه شوه او کله چې يو سهار وزيران کارتن ته ور ننوتل، پاچا په يوه کونج کې ستوني ستغ پروت و ، سترګې يې پټې وې، زړه يې غمونو درولی و او بدن يې پړسيدلی ښکارېده.

پای

بدمرغي

نجلۍ پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به يې چيغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلي ځنځيرونه به يې وشرنګېدل، سر به يې پورته کړ او بدن به يې ټکان وخوړ. تر هغې راګرځيدلي کسان خواشيني وو، دوئ په راوتلو ړدو سترګوځواني نجلۍ ته کتل او په خبرو کې يې ګونځې ښکارېدلې.

په ولاړو کسانو کې يوه چيغه کړنه !

_تور کوډګر ناوخته شو !

تر ځنګ ولاړ سړي په عاجزي وويل:

_د پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډګر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوئ د سهار په خړه کې حرکت وکړ،اوس بايد را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، يوه ورځ مزل غواړي.

پاچا خپله اوږده چپنه ورټوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکی ژېړ تاج يې له سره ليرېکړ او په خپلو اوږدو سپينو څڼو کې يې ګوتې تېرې کړې. يوه شېبه غلی و، وروسته يې ډډ غږ د ماڼۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:

_که زما په لور څه وشول، تاسو به تر تېغ تېر کم.

دولاړو درباريانو سرونه وځړيدل، په خبرو کې يې وېره ښکارېدله او وزيرانو خپل ژوند په خطر کې ليد.

يو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شيشو څخه ماڼۍ ته ژېړه رڼا رالوېدلې وه او د درباريانو اوږدې زرينې چپنې ځلېدلې.

د پاچا غوسه ورو ورو ډېرېدله، خولې يې ځګونه پيدا کړي وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلايي موټ يې د ښي لاس ګوتې تاوې وې.
چوپه چوپتيا وه، کله کله به د نجلۍ لاسونو او پښو ته ور لوېدلو ځنځيرونو شرنګ وکړ، چيغه به يې له خولې را ووته او بېرته به بېسده پرېوته.
لمر په لوېدو و چې د ماښې يوه عسکر د تور کوډګر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزيرانو د سالون لويې دروازې ته وچې سترګې نېولې وې او ټولو د تور کوډګر د راتلو انتظار ايست. شېبه وروسته يو زوړ سړی رانښکاره شو، دی تک تور و، ګڼه ږيره يې درلوده او پر نری غاړه پورې يې په خړسپينسي پيبلو څو هډوکو ټال خوړ.
پاچا او درباريانو د احترام په ښه خپل سرونه ټيټ کړل، خو تور کوډګر مخ ور وا نه ړاوه، لاړ او د نجلۍ تر څنګ پر کټ کېناست. ښه شېبه يې هغې ته وکتل، د نجلۍ اوږده بانه نبغ ولاړ وو، تر سترګو يې يوه توره حلقه راګرځېدلې وه او پر سرو شونډو يې سپين ځګ پروت و. تور کوډګر خپلې زړې خورجينې ته لاس کړ، د انسان ککرۍ، د پښو دوه اوږده هډوکي او يو خيرن جام يې راويستل، وروسته ودرېد، له ځان سره يې څه وويل او ترکټ څو ځله را تاو شو.
پاچا په خواره خوله وويل:
ـ زه په تور کوډګر باور لرم.
تور کوډګر هغه ته وکتل، خو څه يې ونه ويل، هماغسې يې شونډې خوځېدلې او دا سې کلمات يې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.
د کوډګر شونډې تر ډېره خوځيدلې، بيا د نجلۍ تر څنګ کېناست، خورجين ته يې لاس ور وغځاوه، يو سپين بوتل يې راويست او کله چې يې د بوتل اوبه په جام کې واچولې، له جام څخه يو تور لوګی پورته شو، له دې سره د نجلۍ سترګې رڼې شوې، ځنځيرونه وشرنګيدل او تور کوډګر چيغه کړه!

_اې شيطاني اروا ! ته څه غواړې؟
د نجلۍ خوله له ځګونو ډکه شوه، تورو سترګو يې سوروالی پيدا کړ او شېبه وروسته يې سترګې سرو وينو ونيولې. نا څاپه يې له شونډو يو ډېر نارينه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولړځول.
غږ وويل:
_تر ټولو بدمرغه انسان !
له دې سره د ځنځيرونو شرنګا پورته شوه، تور کوډګر په چټکۍ سره تر نجلۍ راوګرځيد ، په لاس کې نيولې ککرۍ يې کښته پورته کړه او نامفهومه کلمات يې له خولې را ووتل. د نجلۍ رنګ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوګرځېد ، سترګو يې توروالی پيدا کړ او شېبه وروسته بېسده پرېوته.
پاچا ور مخته شو ، د چيني لستونی يې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او بېرته په خپل ځای ودرېد
تور کوډګر وويل:
_د پا چا پر لور جادو شوی، نجلۍ هغه وخت رغېدی شي چې تر ټولو بدمرغه انسان ووينې.
پاچا يوه شېبه غلی و ، بيا يې وزيرانو ته مخ ورواړاوه او امر يې وکړ چې ترټولو بدمرغه انسان ور ته پيدا کړي.
له لمر ختو سره ډولونه ودرېدل، جارچي په ښار کې کوڅه په کوڅه وګرځېد ، ده يو لوی ښکر خولې ته نيولی و او چيغې يې وهلې چې ترتولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.
په ماښې کې پاچا او وزيران بې خوبه او خواشيني ښکارېدل، په ټولو سرونه ځړېدلي وو او د تور کوډګر له خولې څخه نامفهومه کلمات را وتل.

د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راوړ چې تر ټولو بدمرغه انسان يې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته حاضر کړي. شيبه وروسته په يوه کټ کې داسې سړی راوړل شو چې لاسونه او پښې يې نه وو، پر مخ يې يو لوی پرهر ښکارېده او تر ډېره د غوښې يوې لوېې بوټۍ ته ورته و.
سړي وويل چې دی يو پوځي و، له دښمن سره په جګړه کې يې لاس او پښې غوڅې شوېدي او د مخ لوی پرهر يې هم د تورې ښبه ده.
د هغه د خبرو له ختمېدو سره ځنځيرونه وشرنګيدل، د نجلۍ سترګې سرې شوې او له خولې يې ځګونه وبهيدل. تور کوډګر د سړي د ايستلو امر وکړ او ويې ويل چې ده د ازادۍ په جګړه کې برخه اخيستې او تر ټولو نيکمرغه انسان دی. وروسته يې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلۍ ارامه پرېوته.
نيم سات نور هم ووت، بيا د يوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې يوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنګر ماشومان ودرېدل،ماشومان ناروغه ښکارېدل ، دوئ د خپلې مور لمن ټينګه نيولې وه او وارخطا وو.
ښځې په ژړا کې وويل چې خاوند يې له غره څخه د خرڅلاو لپاره بوټي راوړل چې ځناورو وخوړ، اوس دوئ څه نه لري، دوه ماشومان يې له لوږې مړه شول، نورو ته يې يو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته پخوي او ژوندي يې ساتلي دي. دوئ په يوه وېرانه کې اوسي، يوازې څلور ديوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خو بيا هم څوک کوم غرض نه وربانديې لري.
ځنځيرونو شرنګ وکړ او د پاچا په امر ښځه او ماشومان له مانۍ ووتل.
تور کوډګر وويل:
ژوند يې تريخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ويلای، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلای.

شیبه وروسته یو په ونه لوړ بنیادم په سالون کې ودرېد ، ده ښکلې جامې اغوستې وې، له رنګه هم سپین و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې ښکارېدله. دده په لېدو د پاچا او درباریانو په څېرو کې ګونځې پیدا شوې، خو تور کوډګر وویل چې خبرې دې وکړي.
د سړي سر وځړېد او له خولې څخه یې یوائې یوه جمله را ووته !
ـزموږ خاوره پردیو لاندي کړېده او خپلواکي نه لرو.
ناڅاپه د ماڼۍ لویې شیشې ولړځیدې، له کټ څخه یو تور لوګی پورته شو او یوې ویرونکې چیغې په سالون کې انعکاس خپور کړ !
وسوځیدم !
لوګی په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به یې د پړانګ کله د لیوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شیبه وروسته یوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، یوې سپېڼې رڼا ولاړ خلک اړ ایستل چې خپلو سترګو ته لاسونه ونیسي، چوپه چوپتیا شوه او شیبه وروسته د نجلۍ حیرانه غږ واورېدل شو !
ـپلاره ! زه مو ولې تړلې یم؟
تور کوډګر وویل:
ـتر ټولو لویه بدمرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

تور سرې

يو مړی وشو، مرکه کېناسته، خو د مقتول پلار د غچ اخېستلو قسم ياد کړ او زامنو يې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بيا مرکه سره راټوله شوه، داځل بل پلار د انتقام خبره کوله.
کلونه تېر شول، سينې غلبېل شوې، د يوې کورنۍ پر اوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ يوولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو، دواړو غاړو ته يو اځې تور سرې پاتې وې.

پای

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بيا د يوه ملګري کره ورغلم، دی راباندې ګران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې يې ښې راباندې لګېدې.
کلکه غېږ يې راکړه، کوټې ته لاړو، چای يې راووړ، له يوې بلې سره وغږېدو، خو دی خواشينی و او د زړه په زور يې خندل.
علت مې وپوښت، لومړی يې څه نه ويل، خو وروسته مې مجبور کړ، رايادده يې کړه چې لس زره افغانۍ پوروړی دی، سړی هرسهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پيسې غواړي.
په حيرانۍ مې وپوښتل:
_خو ته شل جريبه ځمکه لرې، دهقانې دې هم خپله ده،بيا ولې قرضداره يې؟
ده راته وکتل، په خړو شونډو يې يوه ترخه موسکا تېره شوه، ورو يې ويل:
_شکر وباسه چې د کور مسوليت نه دی در په غاړه، پلار لرې، که نه نو دا خبره دې نه کوله.
پوه مې کړ چې دا زما د پوښتنې ځواب نه و.
يو سوړ اسويلی يې وويست ، شونډې يې وخوځېدې:
_څه درته ووايم، اووه سره عيال لرم، ټول واړه دي، څوک ناروغه وي، څوک د مکتب کتابچې غواړي، يو جامې نه لري او بل هم لوڅې پښې ګرځي، باور وکه، د غنمو رېبلو ته يوه مياشت پاتې ده، خو موږ دوه اوونۍ مخکې لا کندو جارو کړ، کله پسې رسېدی شم.
يوه شېبه غلی و، بيا پرته له دې چې راته وګوري په خواشينۍ يې وويل:

ـنه پوهېږم، څه پرې وخورم؟
و مې ویل:
ـشپږ زره درکولای شم، ډېرې نه، ژر يې نه غواړم.
په اوږه يې لاس راکېښود او مننه يې وکړه.
ما په کور کې څو ورځې نورې هم تېرې کړې، بيا ښار ته راغلم، خو میاشت لا نه وه وتلې چې له کوره احوال راپسې راغی، ویل يې چې پلار دې ناروغه دی، ژر راشه!
زه هم په بیړه د موټرو اډې ته لاړم، غرمه کور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه او اوس ښه و.
خدای ته مې شکرونه ویستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته يې په خواشینۍ راته وویل چې د ملګري کور دې بمبارد شو، د کورنۍ ټول غړي يې له خاورو مړه راوایستل، یوائې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه!
زړه مې د پښو تر ګوتو تېر شو، ګوله مې کېښوده او پر بایسکل مې پښه واړوله. کله چې د هغوئ کلي ته ورسېدم، د کورد ولاړو دیوالو پرځای غتې تورې لوټې پرتې وې، چا راته وویل چې ملګرې دې په فصله کې دی، په منډه ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، ږيره يې ببره وه او تر مخ يې څو جریبه ولاړو ژېړو غنمو ته کتل، پرته له دې چې راته وګوري په غریو کې يې وویل:
ـد غنمو رېبلو ته مې زړه نه کيږي، نپوهېږم! په چا يې وخورم!

پای

ګېله

کونګري ژړل... مور يې راغله، بچي ته يې وکتل، په خاورو سپېره و، غاړې ته يې خيرن پړی ورلوېدلی و، په لکۍ پورې يې هم پلاستيکي خلطه غوټه وه.

مور يې په کاوړ وويل:

_چا دومره ځورولي يې؟

کونګري ژړل...

مور يې په پاسته غږ وويل:

_چرګې دا کار کړی؟

کونګري د ((نه)) په بڼه خپل غټ سر وخوځاوه.

مور يې وويل:

_خوسکی و.

_نه

_ام م م م پيشکه؟

_نه

مور يې فکر په مخه کړه، ورو يې وويل:

_دلته خو بل څوک نه اوسي.

کونګري خپله لکۍ وخوځوله، په غريو کې يې وويل:

_انسان و.

مور يې يودم وخندل، د کونګري پر سپېره مخ يې خپله پسته ژبه تېره کړه، ورو يې وويل:

_اه ګرانه! راځه چې ځو، له انسانانو څه ګېله!!!

پا

پښتون

سړي غټه لونګۍ تړلې وه، راغی، زما تر څنګ کېناست، د ولیو په مینځ کې یې سوک راکړ، په خوند یې وویل:
_غواړم یوه برجوره کلاه جوړه کم، ته ونېسه ! یوه ښه نخشه (نقشه) خو راته ولیکه !
هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږیره یې شنه نصوار پراته ول، څېره یې خړه ښکارېدله، ورو مې وویل:
_خیرو کاکا ! نقشه د منډې خبره نه ده، څو ورځې وخت راکه !
ده برګ راته وکتل، یودم یې وخندل، مخکیني غاښونه یې وتلي ول، په لوړ غږ یې وویل:
_یاره انجنیره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به یې څه وي، کاغذ او قلم دروا خله، یو څو لیکې ولیکه ! بس ! دا یې هم نخشه !
چاره نه وه، ومې ویل:
_سبا ته یې وغواړه !
سړی له خندا شین شو، ښه شېبه یې بې غاښو خوله وازه وه، وروسته یې په خوند وویل:
_ ایله دې نره خبره وکړه ! خو ګوره ! د زوروري کلاه نخشه به راته لیکې، څلور برجه دې هېر نه شي، ټول برجونه باید مورچې ولري، په مصرف پسې یې مه ګرځه ! کلکې مورچې، داسې چې د راکټ ګولۍ یې هم ونه خوري.
په حیرانۍ مې وویل:
_ته خو بدې دار نه یې، ارام ژوند لرې، نو مورچې څه کوې؟

په زوټه یې وخندل:
_ای ساده ګله ! عقل دې خام دی، تل د راتلونکې غم کوه !
دی روان شو ، ماته د یوه هزاره بوډا خبره په ذهن کې راتېره شوه، دی موچي و ،
د بېګاه یې نه لرل، خو کله چې یې د ختهو کور جوړاوه، لومړی یې د ګراج ځای
پرېښود ، ما یې علت وپوښت ، ده راته وویل:
((هی هی انجنیر صاحب ! خدا کلانه ! میشه که صاحب یک موتر شویم.))
پای

مورنۍ ژبه

پلار په خواشینۍ وویل:
ـ تا هېڅ هم نه دي زده کړي !
د ماشوم سر وځړېد.
پلار وویل:
ـ څلور میاشتې یو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږې !
د جامو د ګنډلو د ماشین غږ ودرېد ، ځوانه ښځه په خبرو کې ور ولوېده:
ـ سړیه ! تر اوسه خو لا په اول صنف کې دی، زده به یې کي.
د سړي تندی تریو شو ، لاسي بکس یې ور واخیست ، له کوره ووت او دفتر ته لاړ.
ښځې ماشوم ته وکتل، ورو یې وویل:
ـ ګوره زړګیه ! ته باید خپل درسونه ووایې، د پلار خبره دې درپه زړه که، ویل یې چې که په سبقونو کې تکړه وې، نو یو ښکلی کوچنی بایسکل درته اخلي.
ماشوم په حیرانۍ ورته کتل...
ښځې د ماشین لاستی تاو کړ، ورو یې وویل:
ـ هله ګرانه ! د مکتب وخت دې دی !
هلک بکسې ته لاس ور وغځاوه، بوټونه یې په پښو کړل، د باندې ووت.
هوا سړه وه، ماشوم د سړک پر غاړه ودرېد ، موټر ګړندي روان ول، یو لاروی ورد مخته شو ، ماشوم یې تر لاس ونیو ، د سړک تر بلې غاړې ورسره لاړ.
پاو وروسته ماشوم په ټولګي کې و ، معلمې یې پر توره دړه د الفبا توري ولیکل، په لوړ غږ یې وویل:

_خوب قندولکا ! الفبا را سه سه بار در کتابچه هایتان بنویسید !
ماشوم په حیرانۍ سره خپلې کتابچې ته کتل...
شېبه وروسته معلمې وپوښتل:
_قندولک ! تو چرا نوشته نمیکنی؟
ماشوم ورو وویل:
_څه ؟
د معلمې شونډې وخوځېدې:
_چه گفتي؟
هلک بیا خپله خبره تکرار کړه !
_څه وکم !
معلمې تندی تریو کړ !
_بچیم ! مه پشتو ره نمیفامم ! تو چه میگی؟
ولاړه شوه ، د یوه بل ماشوم تر څنګ ودرېده ، په خوشالۍ یې وویل:
_آفرین بچی لایق، چقه زود نوشته کدی !
د تختې پر سر پر یوه لوی کاغذ لیکل شوي وو :
((په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی.))

پای

ازادي

ځوارلس کلن هلک خپله پېغله خور تر کوځیو ونېوله، د هغې پر اوږه تم منګی یوې خواته کوږ شو، ولوېداو له درب سره مات کلدورکي (د منګي ټوټې) یوې بلې خواته ولوېدل.

نجلۍ پر ژامه سوک وخوړ، لاړې یې باد شوې، کین لورته رنګه شوه، سر یې د چوترې پر سمیټي ژۍ ولګېد، ځای پر ځای پرېوته.

هلک د هغې تشې ته لغتې ونیولې، په عمر پخه ښځه له کوټې راووته، هلک یې پورې واهه، پر نجلۍ ور پرېوته او له خولې څخه یې ښېراوې راووتې:

ـ خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، ښه ورځ ونه وینې...

هلک لاس ور وغځاوه، ښځه یې تر مټ ونېوله، نجلۍ ته یې دوه ـ درې سوکه ورکړل، ځای پر ځای ودرېد، له خولې څخه یې ځګونه باد شول:

ـ وژنم یې !

دا یې وویل او دیوال ته نږدې د خرې پر کته کېناست.

ښځې خپلې لورته وکتل، سترګې یې سپینې راختلې وې، غاښونه یې په وینو سره ول، ښځې په ژړا کې وویل:

ـ مړه دې کړه !

هلک لاړې تو کړې، پر خپله بهیدلې پزه یې لستونی تېر کړ، څه یې ونه ویل.

د نجلۍ زګېروی واورېدل شو، شېبه وروسته یې سترګې رنې کړې، یو دم یې وژړل، ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه.

مور یې د هغې په ککرۍ لاس تېر کړ، ګوتې یې په وینو سرې شوې، په غریو کې یې وویل:

ـڅه ووایم، خدای دې ځوانیمرګ کي.
وروسته یې د نجلۍ ټکری سم کړ، نجلۍ ولاړه شوه، زانګې وانګې کوټې ته ننوته.
ښځې هلک ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:
ـڅه خطا، څه ګناه، ولې؟
هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه یې وویل:
ـدا دریم وار دی چې په اوبو پسې د باندې وځي !
مور یې چیغه کړه !
ـنو په دې کې څه خبره ده؟
هلک په غوسه وویل:
د کلا تر مخ هلکان مردکي کوي، شرم دی شرم !
ښځې په غریو کې وویل:
ـزار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن جامې مینځو ! اوبه راوړي !
هلک چیغه کړه !
ـ دومره آزادي مه ورکوه ! که مې دا وار ولیده ! مرداره به یې کم
له دې سره یې په جیب کې پرتو مردکیو ته شرنګ ور کړ او په منډه له کلاه ووت.

پای